HOROLEZECKÝ ODDÍL
START Ostrava

1960 - 2020

HOROLEZECKÝ ODDÍL START OSTRAVA
ZALOŽEN 1960

NA ÚVOD …

„Nejsme na horách, hory jsou v nás.“

Procházím poznámky, které jsem si pořídila při návštěvách archivu, když jsme připravovali „padesátiny“, poznámky, na které tehdy už nezbyl čas. Jak se tak brodím minulostí, narazím na hořce-humorný zápis, který si dovolím odcitovat …

„Je chvályhodné, že při hodnocení činnosti oddílu na výroční členské schůzi bylo poukázáno i na nežádoucí jevy. Jedním z nich je přeceňování vlastních sil, uspěchanost, snaha o vyšší výkony, které však nejsou podloženy získanými zkušenostmi a úrovní předcházející přípravy teoretické i praktické. Motivací snad může být získání uznání a obdivu některými členy oddílu. Tato cesta je však krajně riskantní a nebezpečná pro riskující horolezce, ale i pro spolulezce. Věřím, že výbor rázně zakročí ...“

(předseda jednoty M. R. na výroční konferenci tělovýchovné jednoty 19.2.1982)

Páni, to je, co?… a už slyším mladší kolegy pochybovat … fakt, jo? Nevíme o jaký incident šlo, ani kdo byl tím hříšníkem ... a vlastně to teď není vůbec důležité. Ne že bych byla za rebela, ale trochu mě z toho vzpomínání mrazí. Proto jsem se nechtěla vracet k minulosti ... jenže minulost nelze vymazat, ani poslat za dveře, je tu pořád s námi. Všechno má totiž smysl a zapadá do sebe jako skládanka, kterou máme od života za úkol …

… a proto pište! pišme! vzpomínejme, glosujme, foťme … „hory jsou v nás“

Milica Čenžáková (červen 2020)

OHLÉDNUTÍ PŘEDSEDY ODDÍLU

Hola héj bando šplhavá!

Prej teplé slovo na úvod. Dobře, máte ho mít. A musím říct, že ho píšu moc rád. Když jsem byl v lednu 2011 zvolen za předsedu oddílu, netušil jsem, že dnes budu psát úvodní slovo k jeho šedesátinám. Za ty roky zažil oddíl spoustu akcí a změn, na které se teď pokusím v krátkosti zavzpomínat. Tož, co už ineho by měl předseda robiť, no ni?

Oddíl měl už tehdy tradiční oddílové akce, které trvají s různými obměnami dodnes. V nejkratších týdnech roku to byly a stále jsou zimní Tatry, slovenské ledy, skialpové hory. S pukajícími ledy a přibývajícím světlem proháníme jarní běžky a klepeme kosu na Velikonočních skalkách. V létě nesmí chybět písky. Tradiční a všemi milovaný Ostrov v posledních letech stále častěji měníme za Labák a Český ráj. Ale nejen pískem živ je horolezec. Hory jsou hory, proto v létě pravidelně vyráží partička do Alp, Dolomitů a pár jedinců až do Himalájí. Na podzim, kdy z dovolených zbývají už jen poslední dny, přichází žeň oddílových akcí. Tuhle část roku máme v posledních letech tak natlakovanou, že jsme museli některé akce přesunut do dalšího roku.

Začíná to podzimními skalkami, většinou na Slovensku. Večery bývají už studené, takže košt pálenek všeho druhu jest velmi oblíben, stejně jako heslo: „Jak piješ, tak lezeš“. Ještě než v listopadu odjedeme na tradiční Rabštejnské poslední slanění, rozmohl se nám v oddíle v posledních letech takový nešvar - oddílový triatlon. No pomyslete, horolezci a ono to běží, jede na kole a máchá se ve studené vodě Hlučínské štěrkovny! A ještě k tomu je akce čím dále tím oblíbenější a účastní se jí i mimo oddíloví! Letos nás čeká už 3. ročník. Po slanění, místo abychom ctili advent, máme další, letos už třetí ročník neméně oblíbené akce – Starťáckého padání na bouldrovce Družba. A sotva se z pod těch bouldrů zvedneme, nemaje ani dárečky pro dětičky nakoupené, běžíme po Knížecí do vrchu na Pustevny a pak zase rychle zpět na jednu z nejúspěšnějších nových oddílových akcí – Lezecký maratón na Hlubině. Skvělý nápad, který letos proběhne už po páté. Tradiční finiš roku – Machův memoriál večer před Štědrým dnem na Lysé hoře, oslaví letos jubilejní 20. ročník. Vzpomínám, jak byla kdysi jednomu nejmenovanému kamarádovi zakázána účast na dalších ročnících, neboť po poledním příjezdu z akce a poté, co se jen tak tak držel v bdělém stavu, naložil večer dětičkám pod stromeček něco úplně jiného, než dáreček…. No, ani jsem se panímámě nedivil, že jí to nevonělo…

A abych byl aktuální, tak letos opět po mnoha letech přibyly metodické akce a jištění pro nováčky a pokročilé. Když se to sečte, tak letos máme v plánu rekordních 23 oddílových akcí. No co vám budu povídat, 52 víkendů v roce je málo.

Také pravidelná oddílová setkání na stěně v zimních měsících dostála změn. Dříve jsme se scházeli na stěně CDU ve Výškovicích a abychom trochu unavili ruce, lezli jsme vkuse nahoru a dolů, dokud jsme neupadli. Mezitím v Ostravě vyrostla kvalitní umělá stěna Tendon Hlubina, takže jsme v roce 2017 přemístili zimní oddílové lezení sem. Od té doby jsem nikoho lézt dolů neviděl. Výkonnost borců a borkyň začala stoupat a jedna oddílová stěna týdně přestala stačit. Tak jsme v roce 2018 přidali bouldrovací pondělky na Tendon Bloku.

A protože bez moderního spojení není velení, inovovali jsme i oddílovou vývěsku a dorozumívací kanály. Od roku 2016 máme nové webové stránky a začali jsme komunikovat přes skupiny na Facebooku a Viberu. Oddílové stránky na webu mají dnes kolem 100.000 zobrazení a na Fejsu a Viberu denně přibude několik zpráv a fotek.

Letošní rok je výjimečný oslavou šedesáti let oddílu. Vzpomínám na oslavu padesátin v září 2010 na Kružberku, kde se nás sešlo přes sedmdesát. Jelikož oslavy proběhnou ve chvíli, kdy tento almanach budete poprvé číst, nebudu prozrazovat, co všechno jsme pro vás připravili. Z části proto, abych vás nepřipravil o překvapení a z části proto, že sám ještě nevím, co všechno se nám podaří připravit.

Co napsat závěrem

Mám radost.

Mám radost z toho, že oddíl žije. Lezeme trojky i devítky. Bouldrujeme, jezdíme do Skaláku, Tater, Alp i Himalájí. Bajkujeme, běháme do vrchu i z vrchu, triatloníme, skialpujeme, běžkujeme, taháme sáně za polárním kruhem, lítáme na padáku a děláme kdejakou sportovní ptákovinu.

Mám radost, že spolu se mnou jsou ve výkonném výboru oddílu lidé, kterým na oddíle záleží a jsou ochotni pro něj pracovat ve svém volném čase.

Mám radost, že volný čas pro organizování oddílových akcí nezištně obětují i ti, kteří ve výboru nejsou.

Mám radost, že oddíl mládne. Každým rokem přibude několik nováčků a mladí mezi nimi nejsou výjimkou. Letos nás už bude kolem osmdesáti. Dorůstá nám nová lezecká generace a někteří z nich svými výkony směle konkurují dospělým.

Bohužel někteří z nás už lezou v nebeských stěnách. Ale mám radost, že na ně máme spoustu krásných vzpomínek a fotek, které nevybledly.

A taky Vám všem chci napsat, že mám velkou radost z toho, že mohu být součástí tohoto skvělého oddílu HO START Ostrava. Díky!

Mach (únor 2020)

HISTORIE - ZAKLADATELÉ JARKA A ZDENĚK VLČOVI

60 let je strašně dlouho a založení oddílu tak téměř nikdo nepamatuje. Jsem hluboce přesvědčen, že má smysl připomenout předky, kteří vytyčili cestu, po které dnes kráčíme. Nelze proto nezmínit zakladatele. Půjčím si text z Almanachu k 20. výročí oddílu.

Naše brožura k 20. výročí založení horolezeckého oddílu v Porubě by nebyla úplná, kdybychom se alespoň ve stručnosti nezmínili o těch, kteří to všechno "mají na svědomí", kterým více než stovka bývalých i současných členů oddílu vděčí za kus života stráveného v horách a v kolektivu přátel. Bude zde řeč o manželích Jarce a Zdeňku Vlčových. Není možné v několika řádcích zachytit to, co se pro oba stalo náplní a smyslem života, přesto se pokusme o částečný přehled jejich vztahu k tomuto sportu.

Zdeňkovy začátky spadají do těžkých válečných let, kdy se v roce 1944 při totálním nasazení v Mnichově přes kytaru a písničky seznámil s místními horolezci. Jeho první výstupy vedou na Zugspitze a stěny Wilder Kaiseru. Své první alpské zkušenosti využil po válce, kdy se stal v r. 1945 jedním ze zakládajících členů Českého klubu alpinistů v Brně. V letech 1946-48 je náčelníkem tohoto klubu a do r. 1950 je předsedou Horolezeckého oddílu Sokol Žabovřesky. V r. 1949 organizuje 1. celostátní sraz alpinistů na Pálavě. Z vojenské služby se v r.1952 nevrací sám, ale již s novomanželkou Jarkou, která ke svým původním oblíbeným sportům - plavání, lyžování a turistice přidává další - horolezectví. Jarka začíná také ostře, její první cesta je Sokol v pískovcových skalách v Tisé, klasifikace V-VI. Tak se zrodila silná manželská "dvojka" v životě i na skalách.

Oba zpočátku začínají v Novém Jičín, kde Zdeněk spolu s Jindřichem Pacákem zakládají horolezecký oddíl. Na skalách severní Moravy se prakticky každý víkend setkávají s přáteli a nadšenci z okolních oddílů VŽKG, VŠB, St. Města ve Frýdku-Místku, Tatranu Ostrava (později NHKG) a spolu se Zábojem, Fibingerem, Gorniševičem, Petřvalským a Cíglerem i dalšími dávají základ horolezectví v této oblasti.

Od r. 1953 je Zdeněk členem krajské horolezecké sekce při KV ČSTV v Ostravě, kde postupně vykonává funkce zdravotníka a metodika, Jarka se stává v tomto roce cvičitelkou II. třídy, Zdeněk je cvičitelem I. třídy.

V r. 1958 se oba manželé, přesněji řečeno již rodiče jednoleté Radany, stěhují z Nového Jičína do Ostravy. Přechodné období v rámci lyžařského oddílu TJ Poruba až do založení samostatného horolezeckého oddílu, je popsáno v úvodním článku „Horolezci v Porubě..." Září 1960 se stává datem založení nového horolezeckého oddílu se svými vlastními představami, záměry a plány s možností vytváření vlastních tradic.

Láska k horám a horolezectví, pevná vůle, poctivý trénink, výborná fyzická i psychická kondice dovedly Jarku a Zdeňka k dobrým sportovním výkonům. Zdolávají náročné cesty ve Vysokých Tatrách, Alpách, Dolomitech, Taurách, Pyrenejích, Kavkazu, Pamiru i Hindukuši. Osobním výškovým rekordem Zdeňka je Dir zom 6 840m (2 výstupy), Aghar zom 6 250m (prvovýstup) při II. čs. horolezecké expedici na Tirič-Mir, které se zúčastnil jako lékař. Za tyto výkony mu byl v r. 1968 udělen titul Mistra sportu.

Jarka dosáhla svého osobního výškového rekordu v r. 1978 samostatným výstupem na Pik Rozdělnaja 6 148m v oblasti Pamiru, kam byla delegována federálním horolezeckým svazem k účasti v mezinárodním táboře. V I. čtvrtletí 1969 působí Zdeněk jako vedoucí 1. čs. horolezecké expedice do And v Chile. V roce 1972 je vedoucím delegace ČSTV do Peru k odhalení pomníku čs. horolezcům zahynulým v r. 1970 pod Huascaranem. V obdobích před, i po těchto velkých horolezeckých akcích vyjíždí většinou jako vedoucí nebo lékař výpravy do dalších evropských velehor.

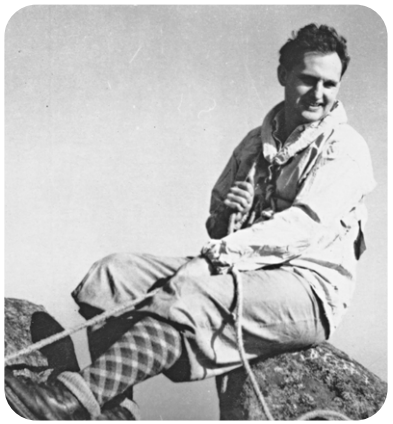

Na cvičných skalách, v Tatrách i zahraničních velehorách vyvádějí manželé Vlčovi jako cvičitelé členy oddílu na cesty všech stupňů obtížnosti. Pro své zkušenosti, organizační a řídící schopnosti jsou oba zařazováni do funkcí v horolezeckém hnutí.

Jarka je v letech 1964 - 1967 předsedkyní Městského horolezeckého svazu v Ostravě, od r. 1973 vykonává funkci předsedkyně komise ženského horolezectví a je členkou předsednictva výboru horolezeckého svazu ÚV ČSTV. Dosaženými výstupy se kvalifikovala k členské účasti v mezinárodní organizaci horolezkyň UIAA - RHM se sídlem ve Švýcarsku.

Zdeněk, kromě již uvedeného, zastává od r. 1963 až 1970 funkci předsedy krajské horolezecké sekce KV ČSTV v Ostravě a současně byl i členem ústřední sekce horolezectví ČSTV ve funkci zdravotníka, později místopředsedy. Od r. 1970 dosud je předsedou bezpečnostní komise výboru HS ČÚV ČSTV. Při všech těchto uváděných funkcích zastává Zdeněk právě 20 let funkci předsedy našeho horolezeckého oddílu a od r. 1973 je členem výboru TJ Start Ostrava.

Oběma se dostalo za dlouholetou práci na tělovýchovném poli i náležitého společenského ocenění. Jarka obdržela čestné uznání za rozvoj tělesné výchovy a v r. 1978 titul Vzorný cvičitel ČSTV a Zdeňkovi udělil ÚV ČSTV čestné uznání II. stupně za dlouholetou obětavou práci pro rozvoj čs. horolezectví.

My, kteří známe oba delší dobu z oddílového i osobního života, nejlépe víme, kolik času a námahy je skryto za tímto poměrně strohým výčtem činností. Uvědomíme-li si, že oba vykonávají zodpovědně náročná povolání, o to více si lze vážit jejich práce. Se Zdeňkovým jménem se můžeme také setkat v metodických příručkách pro cvičitele horolezectví u zdravotnických statí, u článků v časopise Teorie a praxe tělesné výchovy a v metodických dopisech ČSTV z oblasti bezpečnosti. Se svými nevšedními zážitky z expedic se také dělil s posluchači rozhlasu i televize a uskutečnil desítky přednášek a besed s horolezeckou tématikou pro veřejnost.

Přes všechnu práci v širších a obecnějších souvislostech však zůstává těžiště jejich práce v samotném mateřském oddíle. Jsou tvůrci jeho tradic, nositelé a udržovatelé etických a morálních zásad horolezectví, spolutvůrci vynikající party, jejíž členové si jsou přáteli nejen na skalách, ale i v osobním životě. Zakotvili do oddílové práce systematičnost, plánovitost a cílevědomost, což se příznivě projevuje na zájmu, aktivitě a iniciativě členů i na výsledcích. A pokud někdo potřeboval poradit, půjčit něco z horolezeckého materiálu nebo literatury, neodešel nikdy s prázdnou. Stěny jejich bytu v Porubě by mohly vyprávět o prosezených hodinách s přáteli, o plánování, přípravě i hodnocení zájezdů a expedic, o výborových schůzích oddílu atd.

Domníváme se, že místo dlouhých slov díků může být Jarce i Zdeňkovi odměnou životaschopný a perspektivní oddíl s bohatou činností, s aktivními a spokojenými členy, pro které je oddíl a hory druhým domovem.

DOPLNĚNÍ K ZAKLÁDAJÍCÍM ČLENŮM, psáno v roce 2020

Zakladatelů oddílu bylo v roce 1960 sedm: Ing. Juraj Doležal, Anna Doležalová, Ota Macek, MUDr. Olga Macková, Vladimír Tihon, Jarmila Vlčová a MUDr. Zdeněk Vlč. Všichni se oddílu věnovali naplno a žijící pamětníci jim děkují za zasvěcení a pomoc při objevování krásy hor. Laskavý přístup, který projevovali nám i všem dalším příchozím nováčkům, nám byl příkladem. Nelze nezmínit zájem a pomoc lékařů/kamarádů, kteří se o nás starali, radili, léčili a ošetřovali nás i v běžném životě. Na tábory a zájezdy pak tahali ne lékárničky, ale téměř lékárny, kde bylo běžně vybavení na šití ran, dlahy a pravděpodobně i narkotika. Měli velmi široký záběr a s takovou podporou v zádech bylo naše počínání v horách a ve skalách zase o kus bezpečnější.

Velkou ztrátou pro všechny bylo, když Zdeněk v červnu 1981 předčasně zemřel v pouhých 57mi letech! Bylo to 7 měsíců po oslavách 20ti let od založení oddílu a všech s tím souvisejících akcích v listopadu 1980, kdy v plné síle absolvoval tři přednášky s diapozitivy v Kulturním domě v Porubě. Mimo přednášek byl Zdeněk velmi aktivní i na poli osvěty a zdravovědy v horách, byl autorem mnoha odborných článků a metodických listů /např. Úrazovost a úrazová zábrana v horolezectví, r.1980/ a spoluautorem několika skript pro cvičitele horolezectví. Stal se obětí svého povolání - poslání lékaře, kde působil v oboru TBC a plicních chorob. Nakazil se při svých službách na infekčním oddělení a nepodařilo se jej zachránit.

Jarka byla stále čiperná, pohodová, optimistická a aktivní pracovně, sportovně i společensky. Měla rodinu a tolik přátel v republice i zahraničí, že se vůbec nenudila. K dožití oslav 50. výročí založení oddílu jí chybělo pár měsíců. Odešla ve svých 82 letech, v červnu 2010.

Kdyby těch „sedm statečných“ vědělo, jak se jednu dobu oddíl rozrostl až na zhruba 150 členů, měli by určitě radost. A teprve kdyby věděli, co tím založením oddílu „napáchali“ na několika generacích členů! Tolik silného přátelství, kamarádství, dobrodružství, romantiky, zážitků, pohledů na krásnou přírodu, celoživotních vztahů všeho druhu… se nedá prožít kdykoliv a kdekoliv. A na laně je to všechno několikrát intenzívnější.

V této kapitole patří zakladatelům naše poděkování za to, že ten vlak postavili, nasměrovali tím správným směrem a rozjeli jej. Vzpomeňme na ně při našich oslavách.

Ivo Seltenreich (květen 2020)

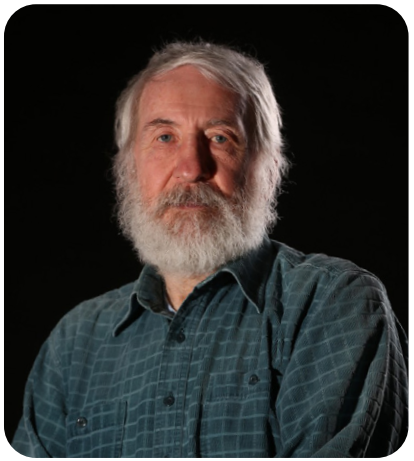

O našem oddíle by šla napsat kniha. Jak se říká „Bylo by třeba… Je třeba…“ Jenže - kdo a kdy? Takže místo toho alespoň něco napíšeme každých 10 let do almanachu.

Rok 1972 - stále mládneme, třebaže jen v průměru. To už nás bylo 49 členů (15-20 let - 17 / 20-30 let - 19 / nad 30 let - 13). Z toho logicky vyplynula populační exploze. Při výjezdech na cvičné skály to vypadalo jako jesle a školka na výletě. Na louce pod skalami hejno děcek, deky, míč, létající talíř a případně stan. Některá žena tu bandu pohlídala, aby si ostatní mohly zalézt. Tatínci se dostavili buď na oběd nebo až k večeři, dříve pak jen v případě, když už opravdu nemohli únavou lézt.

Zdánlivá odbočka od tématu, ale „všechno souvisí se vším“. Když se mladí zájemci o horolezectví hlásili do známých oddílů, jako byly Vítkovice, Nová huť nebo Baník, tak dostávali odpověď: „Jděte do Startu, tam mladé berou.“ Důvodem byla neochota věnovat čas nováčkům, protože druhou šichtou zkušených horolezců byly výškové práce v jejich mateřském podniku, a tím se jim se nedostávalo času na zaškolování zajíců. Těmito „melouchy“ si horolezci přivydělávali nejen na živobytí, ale i na výjezdy do vzdálenějších hor. V roce 1973 jsme dokonce i my museli omezit příjem nových členů a mohli se jimi stát pouze zájemci do 30 let.

Co z toho plyne? Do oddílu se nám „hrnou“ mladí. Počet členů rapidně stoupá. Na jednu stranu jsme rádi. Zřizujeme samostatné školení pro nováčky mimo oddílové besedy. Vedou je zkušení cvičitelé. Je z toho celá horoabeceda.

Jak oddíl funguje? Na začátku měsíce byla výborová schůze, na které se sestavil plán na příští měsíc. V létě cvičné skály, většinou každý víkend, s uvedením zodpovědného cvičitele, výpaďáky do Tater, náročnější horská turistika. Obsah oddílových besed včetně nějaké odborné horotématiky. Pak plány více dopředu - zamluvení tábořišť a chat pro letní a zimní tábory ve VT, zahraniční zájezd, určení adeptů na školení cvičitelů různých stupňů, účast na závodech a soutěžích. V zimě mimo lezení i běžky.

„Ve zdravém těle zdravý duch.“ Sokolská myšlenka měla u nás zelenou. Celková kondice fyzická i psychická. Síla, vytrvalost, obratnost, rychlost, otužilost atd., hlavně kvůli bezpečnosti. Nebyly umělé stěny, a tak jsme improvizovali v půjčených tělocvičnách. Pravidelná cvičení ve velké tělocvičně ZŠ Fučíkova v Porubě byla 1x týdně ve středu, někdy i 2x. Na rozehřátí - honička, pak oblíbený kruhový trénink. Na podlaze kartička s nákresem a popisem. Hrazda, kruhy, žebřiny, lavičky, pérový můstek, koza, kůň, švédská bedna, vysoký žebř - seskoky na žíněnky z nejvyššího možného místa, žíněnky na kotouly vpřed i vzad a stojky… Pak traverzy na žebřinách, převisy a další. Na závěr košíková, až z nás kapal pot. Nechybělo ani „spláchnutí sportovního zážitku“ v nejbližší restauraci, muži i ženy nejčastěji pivo/a.

Pěkná a milá perlička. Pravidelně nebo jen občas chodilo na naše cvičení pár horolezců i z jiných oddílů, mimo jiné i Polda Sulovský, Láďa Boháč a Josef Kulhavý, zvaný „hvězda“ - člen čs. repre-družstva. Důvody byly dva. Naše cvičení bylo pravidelné a velmi kvalitní, ale ten hlavní důvod byl nejspíš jiný. Měli jsme hodně mladých a hezkých dívek a pozorovat děvčata v přiléhavém oblečení a při ladných pohybech a výkonech, to byl asi ten nejsilnější magnet 😊.

Spřátelili jsme se se členy jiných oddílů do té míry, že jsme spolu i lezli. V roce 1975 podnikli Radana Vlčová a Polda Sulovský jeden ze dvou nejhodnotnějších výstupů oddílu Vysoké Tatry - Žltá stena (cesta Korosadovicz V. A1). A v roce 1976 stejná dvojice zabodovala v oddílovém výstupu roku: Vysoké Tatry-Volová veža JZ stěnou, (cesta Eštok - Janiga V+ A1,2).

Teď omluva všem pamětníkům i současníkům. Almanach není „nafukovací“, takže další text se už musel stopnout. Roli hrál čas a rozsah almanachu. Fyzička a cvičení je nedokončeno. Spousta důležitého není, tím pádem, uvedeno. Zatím končíme rokem 1976. Pokračování příště v knize.

Ivo Seltenreich (květen 2020)

HISTORIE - NIC NENÍ, TAK VYRÁBÍME

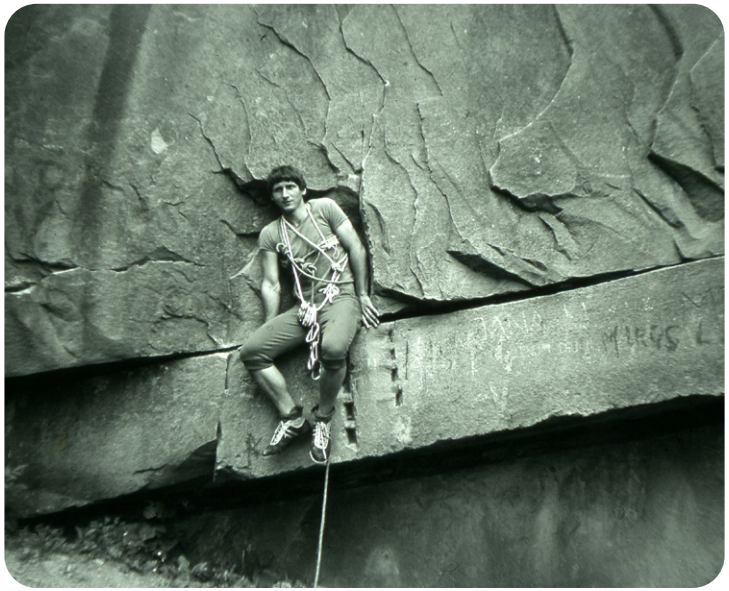

Zlaté české ručičky! Tato mírně samolibá, ale často pravdivá sebechvála platí jak za času „kapitalismu“ (kdy jsme letos všichni šili korona roušky), tak za časů uplynuvšího socialismu (tehdy mnohonásobně více). Svépomocí se vyrábělo mnoho věcí - včetně horolezeckého materiálu, na kterém často (zá)visel život lezce. Nakoupit nešlo ani za bony v TUZEXU! A jezdit na západ pro matroš bylo pro běžného smrtelníka utopií.

Kromě československých horolezeckých lan nebylo k dispozici téměř nic. Občas se dalo zajet do Juty Bolatice (dnes Lanex) a koupit zbytky lan na smyčky. Výroba prsních úvazků přišla až později, dlouho se lezci vázali přímo na lano. Dračí smyčka na prsou, kšandy přes rameno a bylo to. Děvčata si uzel musela vázat výše než hoši, aby v případě pádu nebyly ohroženy jejich vnady. Úvazky jsme vyráběli z lan o průměru 11 mm tak, aby byly 4 pruhy nad sebou. V obchodě ŘEMPO (řemeslnické potřeby) se daly koupit pevné hrubé brašnářské + sedlářské „nitě“, a tím se to všechno prošívalo. Na kšandy se použil pouze oplet lana bez duše. Dalším materiálem pro výrobu úvazků byly ploché hasičské hadice „zapůjčené“ z hydrantů. Sedáky se v našich končinách začaly používat až dlouho po prsácích, šily se většinou z bezpečnostních pásů aut + hadic a průkopníky byli „pískaři“.

Nejdůležitější byla železa na jištění. Největším zbrojířem v oddíle byl Láďa Homola. Profesionální kovář, který to dělal ve své kovárně z minulého století v Polance nad Odrou. Kovářská výheň, velká kovadlina…. Kvalitní ocel na skoby byla například z listových per nákladních aut. Skoby všech druhů a velikostí: skalní i ledovcové - včetně šroubových. Dalšími Láďovými výrobky byla horokladiva a cepíny, včetně dřevěných částí. A taky mačky, skoby s kruhem pro slaňování, fifi - háčky a další. V převážné většině je kamarádům dával zdarma.

Druhým železářem v oddíle byl Bořek Gužík. Byl zaměstnán ve VŽKG - Zkušebny a laboratoře. Byl odborníkem na ocel a okolo sebe měl patřičné vybavení: pece, kalicí lázně, možnost pro pomalé chladnutí oceli, měřící přístroje na tvrdost a další. Prostě všechno na výrobu kvalitních skob. Pro vlastní potřebu si vyrobil kladivo, kladivo-cepín, mačky a další.

Čelovky jsme vyráběli z ploché baterie a vypínače, které se vsadily do krabičky na mýdlo + doplněno o plochý gumový popruh, parabola byla z ruční baterky.

Lezečky se v oddíle dlouho nepoužívaly. Zdeněk a Jarka Vlčovi byli skalními zastánci pohorek. Kromě písku s nimi lezli na všem a všude. My jsme tuto filozofii převzali a mnohokrát se nám to osvědčilo. Lezečky jsme si vyráběli pouze na písek a to nejlevněji z plátěných kopaček s černou podrážkou se špunty, které se odřezaly, pak nastoupil

hrubý smirek nebo bruska, Chemoprén, „mechovka“ z Řempa a pořádně zatížit. O dost později jsme začali používat lezečky/kopačky i na cvičné skály, kde se jako podrážka osvědčila tzv. „lepička“ = guma z protektorů na nákladní vozy.

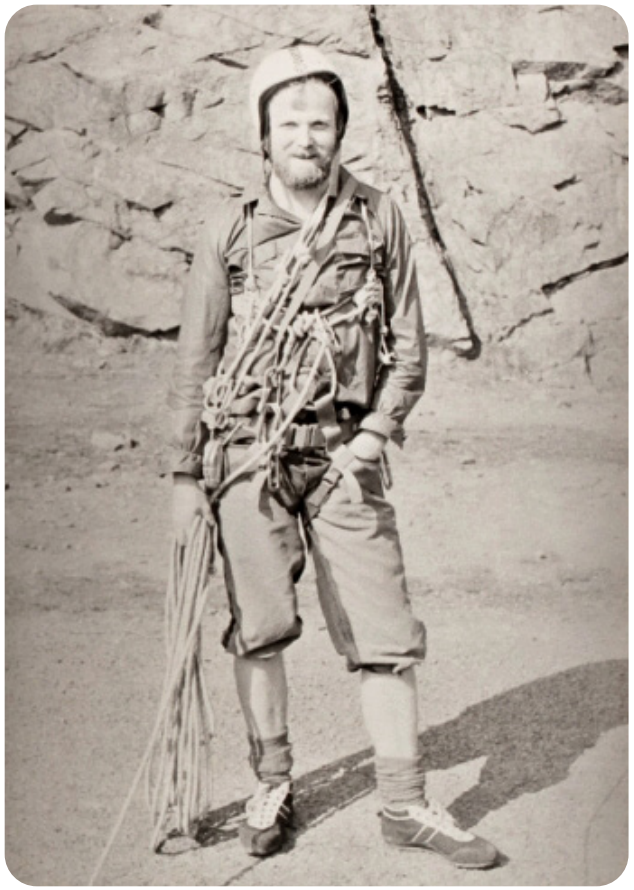

Slaňovací osmy - to byla revoluce! Dlouhou dobu jsme slaňovali v „Dülferově sedu“. Lano je vedeno přes stehno, prsa, rameno a záda. Bez jakýchkoliv pomůcek, které navíc mohou někdy spadnout. Pokud jsi však na sobě neměl košili s vyhrnutým límcem a delší kalhoty (nejlépe ještě vystlané novinami), tak hrozilo slaňování „až na krev“. I když se objevily osmy, tak Zdeněk a Jarka Vlčovi je vzali „na milost“ až po dlouhé době. Vedla je k tomu oprávněná šetrnost a ohleduplnost k vzácným lanům. Ony se totiž osmy frézovaly z hrubého plátu hliníku nebo železa či z kulaté oceli většího průměru. Ohnout do tvaru a svařit.

Koncem sedmdesátých let někteří oddíloví šikulové vyráběli z duralu vklíněnce, hexcentry, žebříčky pro překonání velmi strmých úseků nebo převisů, na zimu lopaty na sníh, sněhové kotvy ke stanu a další a další. Vzpomínat by se dalo do nekonečna. Pro dnešní generaci to může znít neuvěřitelně: karimatky z desek pěnového polystyrenu ze stavby, kvůli nedostatku malých bomb se vyráběly přepouštěcí ventily do PB vařičů, vznikaly speciální úpravy krosen a bivakovacích potřeb, spacáky plněné vším možným - od peří až po nejrůznější umělá vlákna, vlastnoruční impregnace stanů proti dešťové vodě, pletené čepice, šusťákové komplety, ponožky, celohlavové „kukly“, motoristické nebo havířské přilby do hor.

Ale i když dnes stačí zajít do nejbližšího „hudyho“ s ostře nabitou kreditkou a získáš outdoorové vybavení během chvilky, je stále aktuální myšlenka spisovatele Paula Coelha: „Cestování není nikdy otázkou peněz, nýbrž odvahy.“ A to platí pro zdolávání dálek či vrcholů jak v minulosti, tak současnosti.

Ivo Seltenreich (květen 2020)

Pozn. pro mladší ročníky:

Tuzex byla v dobách československého socialismu a dočasně ještě po Sametové revoluci síť obchodů, ve kterých se za valuty zahraničních měn nebo tuzexové poukázky (tzv. bony) dalo koupit zahraniční, zejména západní zboží, které nebylo v normální síti prodejen k dispozici. Obchody sloužily k odčerpání valut zahraničních měn od obyvatelstva.

HISTORIE - ODDÍLOVÉ ZÁSADY

Převážná většina zásad a pravidel pro pobyt v náročnější přírodě se vyvíjela po mnoho generací. Osvědčila se turistům, cestovatelům a později i horolezcům. Nové sporty a náročnější podmínky pak přinesly jejich doplnění nebo i úplně nové zásady. V každé kvalitní „učebnici" horolezectví jsou tyto zásady popsány, zde uvedu pouze ty, na které jsme v oddíle kladli zvýšený důraz. Byly hlavně z oblasti bezpečnosti, přičemž dobrovolná a přísná kázeň členů se pak v praxi „vyplácela". Hlavními propagátory, udržovateli a příjemnými, ale nekompromisními „strážci" byli manželé Vlčovi. Byli k tomu „oprávněni", protože byli z nás všech ve velehorách nejzkušenější a stále nám byli osobním příkladem. My ostatní jsme to postupně vstřebávali rozumem i citem, až se nám to stalo vlastním.

- Nyní konkrétně. Seznam není řazen v pořadí důležitosti. Text je psán tak, jak by ho dostal oddílový nováček vytištěný na papíru.
- Lezu pouze to, „na co mám" fyzicky, psychicky a výkonnostně. Pouze pár procent nad to. Nenechám se přemluvit.
- Prvolezec: obtížnost cesty musím přizpůsobit možnostem druholezce nebo družstva. Cestu volím ne podle sebe, ale podle toho nejslabšího. Tady úsměvná paralela skupiny na běžkách: až dojel poslední nejpomalejší a celý schvácený. „Fajn, tak už jsme všichni - jedeme!"
- Na horských chatách se vzorně zapisujeme do Knihy vycházek a túr - odchod kdy a kam, jakou trasou, návrat kdy. Všechno tyto informace má i vedoucí akce nebo kolegové, kteří ten den lezou jiné cesty. Nebyly mobily, takže jsme se snažili podat o sobě maximum informací pro případnou záchrannou akci nebo naopak k jejímu předejití.
- **V horách, velehorách mám s sebou vždy:**
  - i za pěkného počasí vybavení pro jeho náhlou změnu: prudké ochlazení, sněžení, silný déšť, vítr, bouřka, hustá mlha, mraky… = záložní oblečení.
  - s obutím nebyl problém, protože jsme chodili i lezli vždy v pohorkách.
  - pro nečekaně delší pobyt v terénu - záložní jídlo a pití.
  - lékárničku, čelovku, sirky, nůž, peníze, píšťalku, KPZtku, mapu, buzolu nebo kompas, průkaz totožnosti.
  - kontakty na svoje blízké pro horší nebo i nejhorší případy.
  - Na túru vyrážím brzy ráno nebo i za svitu měsíce abych na vrchol dorazil ještě do poledne. Proč? Odpoledne se často mění počasí k horšímu. Mám tak dostatečnou časovou rezervu k sestupu.
  - Po túře. Nejlépe do naha skočit do potoka nebo pod vodopád. Kdo si potřebuje něco přeprat, tak může. Rozvěsím spocené věci, jídlo, krátká siesta. Vybalení věcí z batohu. Domluva na zítřku: kdo s kým a kam. Druhá část siesty. Zážitky s kamarády, ohníček, kytara. Než zalehnu, mám úplně sbalený batoh a jdu brzy spát.

Některé zásady byly na první pohled zvláštní. Nebyly v literatuře, ale byla to dlouholetá zkušenost Vlčů - například tato:

- Nelezu s tím, koho dobře neznám. Nevím, jak vysoký pocit zodpovědnosti má za parťáka na laně. Nevím, jaké má zkušenosti, jak jistí, jaký má práh bezpečnosti a rizika. Ano, lezli jsme i se členy jiných oddílů, ale o nich jsme toto všechno dlouhodobě věděli.
- My v přírodě:
  - dodržujeme ticho a klid, ohňostroje pouze tiché, a to na konci století nebo tisíciletí.
  - do země zakopáváme pouze skořápky vajíček a slupky od pomerančů a banánů. Ostatní odnášíme do civilizace.
  - na malém ohníčku spalujeme pouze to, co shoří beze zbytku, například pneumatiky.
  - cizí odpadky - většinou rezavé konzervy pod kameny na vrcholech sbíráme a snášíme do údolí.
  - turistické ukazatele neotáčíme ani o 90^0, ani o 180^0.
  - neklademe pasti, oka a jedovaté návnady na cokoliv živého, včetně bordelářských a hlučných turistů.
- Fyzickou a psychickou kondici si stále udržuji a zvyšuji kvůli sobě a kamarádům. Důvodů je několik:
  - lezu více bezpečně.
  - mám větší radost ze samotného lezení.
  - mám radost ze své stoupající výkonnosti, a tím pádem i rozšiřování svých možností.
  - nezatěžuji pojišťovnu výplatou náhrad a státní rozpočet úhradou za léčebnou péči o mne (některé pojišťovny na mě i tak ušetří, protože nepojišťují horolezce a jiné adrenalinové sebevrahy).
  - snažím se o zdravý životní styl = ať netloustnu, piju a kouřím co nejméně nebo vůbec.
  - V oddíle jsme si všichni rovni. Bez ohledu na věk, povolání, náboženskou nebo politickou orientaci, rodinnou nebo finanční situaci, sexuální orientaci, vzdělání…
  - Kdokoliv nový kdo přišel do oddílu, ať byl sebemladší, dostal informaci, že si všichni bez výjimky tykáme.

Omlouvám se za rozsah, není to žádný opis z knihy. Byla to pravidla, která se v oddíle tradovala a velmi vážně považovala za vysoce důležitá. Ve vlastním zájmu jsme se je snažili co nejvíce dodržovat, samozřejmě pokud to šlo - nebyli jsme žádní andělé. Mnohokrát se nám tato pravidla osvědčila a vyhnuli jsme se zbytečným problémům.

Ivo Seltenreich (květen 2020)

Historické okénko: 😊 cenzura, korekce, doplňky a fotky - Petr Ďásek, Jiří Běnek.

HISTORIE ZCELA NEDÁVNÁ

Návrat do minulosti by nebyl úplný, kdybych alespoň obrazem nepřipomněl oslavy 50. výročí založení oddílu, konané na Kružberku 18. září 2010.

Deset let … je to moc nebo málo?

Když jsme se v září 2010 po oslavě padesátého výročí rozcházeli, rozjaření a nadšení z vydařeného setkání, nepřemýšleli jsme, co bude dál. Jednoduše tak jako vždycky, polezeme a polezeme, do nekonečna … dál budeme jezdit na skalky, je jich dost a dost, sem tam něco vzdálenějšího, v zimě Tatry, ledy, mezitím stěna, ať nevyjdeme do jara ze cviku …

Opravdu se nic nezměnilo?

Od lednové výročky 2011 máme konečně předsedu Macha (po několika letech „kolektivního" vedení). Objevily se nové oblasti, které se postupně staly součástí lezeckých víkendů – K 60, Plevník-Veterná, obnovená Gabrielka, přejištěná Belá, Salamandra... Rozrostly se umělé stěny: nová boulderovka (2012), stěna v Olomouci (2014), pilíř v Petřkovicích (2015), konečně naše Hlubina (2015), La Skala v Žilině (2018), boulderovka „Bosporka" v Bohumíně (2019), venkovní pilíř v Havířově (2019)...

Trochu monstrózní oddílová cesta na Sardinii (2015), propršená Vipava ve Slovinsku (2015), pro velký úspěch znovu Sardinie (2018), kde tentokrát také pršelo, Velikonoce 2019 dokonce na dvou místech, jedna skupina v Ospu, druhá v Paklenici... do módy přišlo Rakousko (Durnstein/Wachau, Peilstein, Hohe Wand), novým hitem je Polská jura … Stejně tak Slovensko je nevyčerpatelná zásobárna oblastí k průzkumu (Malé Karpaty, Slovenský raj).

Znovu ožily prázdninové „rodinné" akce, kde se málem ani spočítat nemůžeme, protože děti a psi neustále pobíhají a znepřehledňují situaci: Příhrazy (2015), Ostrov (2017), Svatoňovice-Sedmihorky (2019).

Rodí se nové akce – lezecký maraton (poprvé 2016), Starťácké padání (poprvé také 2016), oddílový triatlon (poprvé 2018). Těžce se v kalendáři hledají volné víkendy...

Když jsme se před deseti léty z „padesátin" rozcházeli, ještě jsme nevěděli, že třeba může zemřít legenda Zorka Prachtelová, že nějaký šílenec (ať nejsme tak pozadu za světem) v Uherském Brodě vtrhne do restaurace, postřílí 8 lidí, pak sebe (2015), že nad Alpami spadne letadlo se 150 cestujícími, nikdo nemá šanci, pak se zjistí, že pilot trpěl depresemi a udělal to úmyslně (2015), že téměř shoří symbol Paříže katedrála Notre-Dame (2019), že už za námi nikdy nepřijde P. H., že 1. března 2020 ohlásí v Česku první tři případy koronaviru a teď, když dopisuji tento článek, ještě ani nevíme, jak tahle pandemie změní naše plány ... ale už víme určitě, že všemi milovaný a obdivovaný Adam Ondra se sice kvalifikoval na letní olympiádu, ale letos nepojede nikam, protože olympijské hry byly odloženy na příští rok.

Je toho málo, nebo moc, za deset let? Na světě se přece všechno mění, nepoužívá se „osma", je zakázáno navazovat se dračí smyčkou, zato nás každoročně lezecký „byznys" zahrnuje super vynálezy, které rozhodně musíme mít ... Ale něco zásadního se opravdu změnilo, i když jsme k tomu potřebovali víc než deset let. Když do mého života vstoupily skály a lezení, tehdy horští vlci, ke kterým jsem samozřejmě obdivně vzhlížela, říkali …. základ lezení je v zimních Tatrách. No, postupně se mi to začalo jevit trochu jinak … a dnes se může každý věnovat tomu, co ho nejvíc láká a baví - chceš do Tater, jezdi do Tater, chceš na písky, lez na písku, chceš na vápno, zůstaň u vápna, chceš boulderovat, tak boulderuj, stačí ti překližka, buď si tam ... nic není špatně. A já si říkám, že ani starým vlkům se nemusí tak úplně věřit a že jsem ráda, že jsem pořád u toho...

A co bude za dalších deset let? se neví...slovy básníka totiž „nevíme, kam zítřek pádí"...

Milica Čenžáková (duben 2020)

VÝROČKA - myslíme to s oddílem vážně, a tak se nebojíme ani schůzovat

1. Zahájení
2. Nezbytné formality
3. Složení VV pro rok 2018
4. Noví členové
5. Zhodnocení akcí za rok 2017
6. Zpráva o hospodaření oddílu
7. Rozpočet 2018
8. Plán akcí 2018
9. Oddílové soutěže 2018
10. Vyhodnocení soutěží 2017
11. Krátké seznámení s webem a FB stránkami oddílu
12. Promítání, pivo, párek

Nejde to jinak, aby v lednu nebyla výročka.

Tato, i když to není vidět, reflektuje práci výboru odvedenou měsíce před tím. Mimo ocenění vítězů všelikých soutěží a zhodnocení proběhnuvších akcí roku předchozího, hlasuje se o návrzích na rok aktuální, hlavně pak o formě využití penízů vybraných na příspěvcích (v dnešní terminologii - alokaci budgetu). Nelze nezmínit ani příjem nováčků mezi polotučné členy a zařazování čekatelů z předchozího roku mezi členy plnotučné.

Akce je to náročná, protože je toho zpravidla hodně k probrání a nezřídka se protáhne do pozdních nočních hodin. Zdaleka ne všichni takový nával práce vydrží a zejména mladší ročníky, které ještě nejsou v pracovním procesu tolik zocelené, pak únavou k ránu odcházejí nejistým krokem.

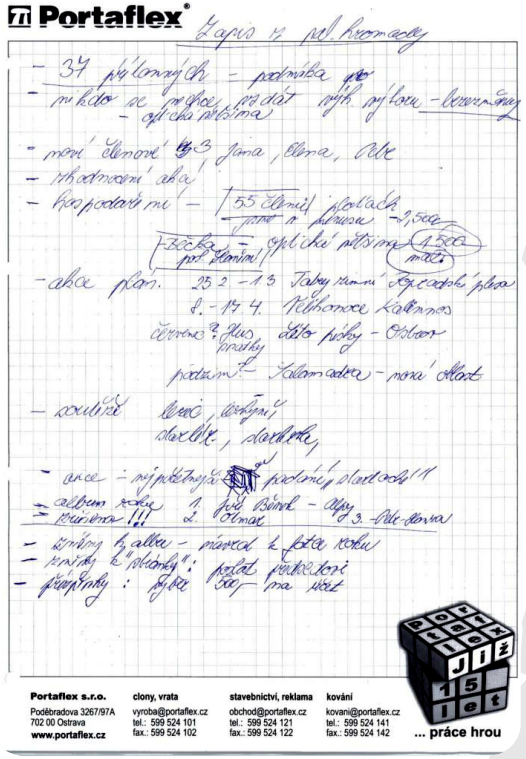

SOUTĚŽ - FOTKA ROKU

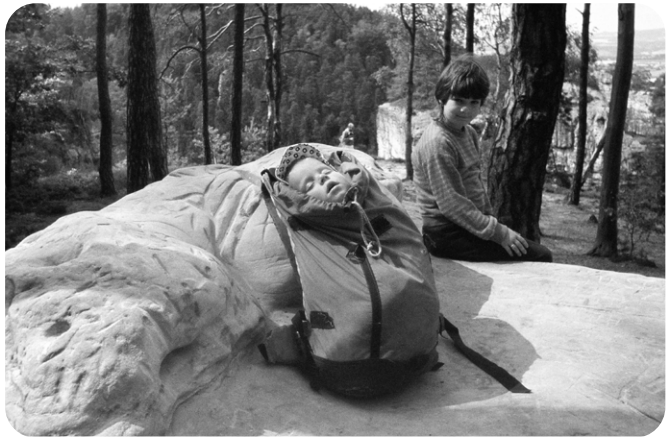

Je to tak od nepaměti, co se v oddíle soutěží o to, komu se ten který rok podaří povedený obrázek. Za ty roky od nepaměti jich bylo až tolik, že prezentovat zde všechny vítěze není v silách žádné tiskárny. Abych zaplnil stránku, vyzobal jsem subjektivně takové obrázky, na které jsem náhodně narazil na oddílovém webu a třebaže, až na jednu výjimku, nic nevyhrály, mají v sobě cosi, co jiné nemají.

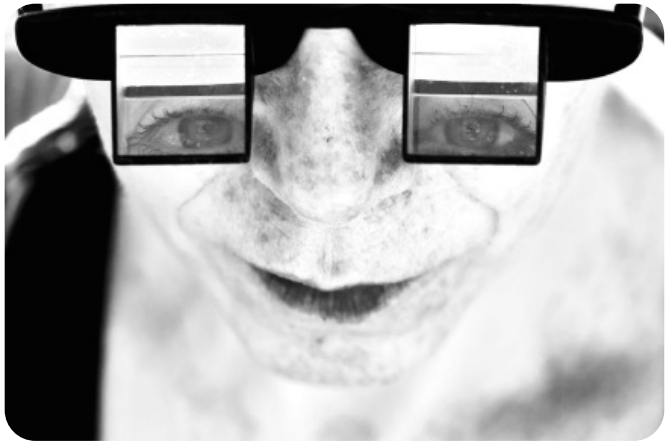

TRADIČNÍ HANČINY PAPRSKOVÉ BĚŽKY

Přestože poslední sezóny je to se sněhem všude bídné, ještě se nestalo, aby „paprskové“ běžky neproběhly. Okolí chaty Paprsek, výškově kolem 1000m/m na rozhraní tří horských celků Hrubého Jeseníka, Rychlebských hor a Králického Sněžníku je běžkařskou perlou. Tamní okruhy pravidelně a poctivě upravované v délce přesahující 70km jsou tak pro každého milovníka hubených lyží hotovým rájem. Protože to nemáme z Ostravy nejblíže, zpravidla jde o víkendovou akci. Spali jsme už kde se dalo, v posledních letech se daří dohoda s česko-třebovským horolezeckým Honzou, který je výborný člověk a zřizuje nám base camp na jeho parádní chalupě v Ostružné.

Kdo to myslí s lezením vážně, měl by využít každou příležitost a potrápit srdce, ramenní pletence a zbytek organismu, což Paprsek zajistí měrou vrchovatou. Za ty tři dny tam snadno naběháme kolem 80km s výškovým převýšením +/- 1500m.

Pozn.: první zmínku o běžkování členů Startu na Paprsku jsem objevil v kronice z r. 1979, přičemž i v následujících letech starťáci obsazovali vyhlášený běžkařský závod 1000 lanových délek.

Hlášení z ročníku 2019

Tradiční petříkovsko/paprskové běžky proběhly o víkendu 10 týdne, těsně před příchodem orkánu Eberhard, který pocuchal Jeseníky až tak, že byla 2 dny zavřená hlavní cesta mezi Bruntálem a Opavou, nemluvě o méněcenných spojkách. Největší ocenění zaslouží Hanka. Jednak vyjednala u Honzy ubytování a druhák to odjela s pazourou v sádře a ostruhama na špilkách. Úměrně přicházejícímu povichru bylo tak nějak přiměřeně hnusně, až na to Mach složil kantátu, ve které je vše a netřeba nic dodávat:

„Šinu si to Pralinkou, rychlostí pra malinkou.
Vjeter fajny, mokre vločky,
v brylach zamlžene čočky.
Ingrid ta to vyhrala, když se na nas tralala.
Těším se do Paklenice,
tam snad bude slunce více.“

PRVNÍ DNY VE STARTU

Je blbý psát takto o sobě zvláště pak, když jde o oslavu oddílu. Nicméně jsem stále ještě zobák, který oddílovou historii nezažil a upřímně na nějakou slušnou úvahu o lezení stejně nemám, takže beru co je.

Bylo to někdy v 1/3 roku 2015, kdy mě Hollmanni, čerství nováčci ve STARTu lámali, abych se přišel podívat. Nejsem zrovna extrovert, lezl jsem velmi sporadicky a tak se mi do toho nechtělo. „Je to na mě moc lidí, navíc co bych já, příležitostný skalkař, který nikdy nelezl ani v Tatrách a má svůj zenit dávno za sebou, mohl takovému oddílu dát?“

No, nakonec to zkoušeli tak dlouho, až jsem v červenci sebral ženu a vyrazil jsem kouknout na oddílové písky do Příhraz. Než o lezení, protože písek je tam měkký, solivý a odlezy dlouhé, bylo to spíše o výletech po okolí. Potkával jsem se tak se starťákama jen na podvečerním volejbale a příležitostně u večerního ohně. Ale i to stačilo! Z toho mála povídání mi přišlo, že jsou to lidé, kteří se neženou za výkony, kteří mají lezení jako životní styl a užívají si ho bez ohledu na obtížnost. Navíc jsou tak široce rozkročeni, že jim nejsou cizí ani běžky, kolo, paragliding, skialpy, …

To mi bylo sympatické a tak (za vydatného pošťuchování Hollmannů) jsem se odhodlal a stal se v lednu 2016 STARTákem čekatelem. A to byl, děcka, zlom jako hrom. Od té doby mi stále chybí dovolená a pořád někde visím nebo se jinak hýbu, za což může ta spousta bezvadných lidí, kteří mi přibyli nejen do telefonu, ale hlavně mě po nějakém čase přijali mezi sebe.

Protože se ve STARTu pořád něco děje, netrvalo dlouho a vydal jsem se hned v únoru 2016 po cca 25 letech běžkařského půstu na přechod Jeseníků z Ovčárny na Ramzovou. Jelikož mé vybavení už dávno sežral čas, hodný Honza Ondruš mě vybavil materiálem a já předpokládaje, že to nemůže být o moc těžší než skialpy, vyrazil na svůj oddílový křest. Po prvních 20m na Ovčárně jsem na tom vyfoukaném ledě hodil mrchu, pak ještě několik, až se to nějak rozjelo a za Švýcárnou už jsem se cítil, že mě ta prkna začínají poslouchat. To trvalo až kousek za Červenohorské sedlo, kde se ta jistota začala vytrácet a cosi mě stále častěji posílalo k zemi. Když už jsem sebou bezdůvodně sekl po několikáté, koukám na botu a ta přestože je ve vázání, tak tam vlastně tak úplně není. Zkrátím to. Protože se kola ekonomiky musí točit, pryč jsou doby obyčejných lepidel, která vydržela staletí a naopak jsou tu lepidla speciální, která vydrží právě tolik, aby výrobec v konkurenci přežil. Tak se stalo, přestože jsem ty botky průběžnýma opravama držel pohromadě jak nejdéle to šlo, že se někde kolem Keprníku obě boty definitivně rozložily na prvočísla a já těch posledních 7km odšmajdal v ponožkách s běžkama na zádech.

Nicméně jak už to tak bývá, udělal jsem zajímavou zkušenost, že totiž vlněné ponožky, na které se nabalí drobné krystalky ledu, bezvadně drží i na poměrně strmých ledových plotnách, jaké byly na ramzovské sjezdovce. Od té doby kudy chodím, tudy velebím ponožkové know-how, protože při troše představivosti může jít o nový lezecký styl v ledech. Po vzoru kolegy Dülfera bych jej neskromně nazval Běnkův fuseklový rajbas. Tímto, doufám, jsem START alespoň trochu obohatil.

Abych si tu akci dobře pamatoval, Novajda cestou zpět na velbloudovi ještě prorazil olejovou vanu, auto skončilo v rýmařovském servisu a domů jsme se tak po náročném logistickém výkonu doštrachali někdy hodně pozdě. Prostě křest, na který se nezapomíná.

Od té doby už jsem toho za ty 4 roky se STARTem zažil tolik, co za celý svůj předchozí outdoorový život. Děkuji hlavně Ivě a Péťovi, kteří mě k vám dokopali a neskutečně mě tím obohatili.

No, a protože oddíl jsme my, přeji nám do dalších let přátelství na laně i mimo, protože lezení není jen o vertikálách.

Rád bych tento článek věnoval Hollmiškovi tam nahoru. Nebýt jeho, tak bych s vámi nebyl.

Díky Petře.

JB (březen 2020)

PRAVIDELNÉ ČENŽÁKOVIC LEDY - Tatry

Po dvou ročnících ve Slovenském ráji jsme usoudili, že je třeba udělat změnu a proto došlo opět na Tatry a Zamku. Že to byl dobrý nápad se ukázalo už brzy po ohlášení akce - počet míst se podezřele rychle zaplnil, včetně těch na půdě. Ale víme, jak to chodí, s blížícím se odjezdem začali někteří odpadat. Tradičně bolavá kolena a chřipková epidemie, která se nevyhnula ani oddílovému tahounovi a jak se dalo čekat, nějaké bacily zbyly i na mě. Bylo to napínavé, ještě v den odjezdu nebylo jasné, zda odjedeme…no co, nejdůležitější je vydrápat se do chaty, paraleny se dají polykat i tam, pak se uvidí…

Druhá krize se dostavila hned při výjezdu z Ostravy, protože začalo hustě sněžit. Vyvinula se z toho docela slušná kalamita. Do Smokovce jsme dojeli s velkým zpožděním a než jsme se doplazili na chatu, byla půlnoc. Ale všichni na nás byli hodní, dokonce polívečku jsme dostali.

Ve čtvrtek bylo zataženo, ale poměrně teplo a bezvětří, takže rychle, rychle na ledy. Zvolili jsme Uhelné prázdniny (v průvodci označeno jako Malé uhlí). Krásně položený led, dlouhý skoro 50 metrů. Některým to bylo málo a běželi ještě k ledům v Zákrutě.

V pátek bylo počasí přibližně stejné. Pokračovalo se na ledech v Zákrutě (letos dobře „natečené“). Úderná skupina v čele s Honzou Vahošem pokračovala na ledech V zahrádkách. Večer už byla chata narvaná k prasknutí, přijel lavinový kurz v čele s kamarádem Žofinem.

Sobota navíc přilákala do hor turisty, nezbylo než se zařadit do průvodu na Téryho chatu a na palačinky. Večer to v chatě hučelo jak ve včelínu, nálada výborná, Šárka hrála na kytaru, snažili jsme se o zpěv, prokládali ho pivem a horcem.

Světe div se, v neděli parádní počasí, všichni se podle času vydali na procházky obdivovat zasněžené Tatry. A dobře jsme udělali, protože jak jsme se dověděli, vlivem pěkného počasí a slunka, se přes Cyklistický a Lomnický led a přes Uhelné prázdniny převalily laviny sněhu.

Léčba pohybem přinesla pozitivní výsledky, tatranský vzduch taky léčil, všichni jsme sestupovali zdraví jak řípy. Výjimkou bylo Markovo koleno, tomu ten pohyb zas tak moc nepomohl. Tak rychle domů, domů … máme tady smogovou situaci.

Suma sumárum akce měla opět 5P - a můžete hádat kdo.

Milica Čenžáková (únor 2018)

ÓDA NA DALASE

Když jsme s Lukášem v roce 2002 končili školu, byla tato událost spojená i s nevyhnutelným exkomunikováním z lezeckého oddílu VŠB. Zdeněk Brázdil by nás tehdy vzal na milost snad jen v případě, kdybychom byli děvčata s veselou povahou. Složením státnic jsme se tak stali lezeckými sirotky. Naštěstí se ozval Dalibor Grěš, který osiřel o rok dříve, s tím, že v Porubě infiltroval jeden prastarý horolezecký oddíl. Už si nevzpomínám, kdy přesně jsme do oddílu oficiálně vstoupili, pravděpodobně to bylo v roce 2003. Díky Daliborovi a Romanovi Raškovi (který tehdy velice poctivě vedl horoškolu) se nám začal plnit sen o lezení v Tatrách. Dodnes si vzpomínám, jak jsem stál ohromený a vyděšený při pohledu na naší první letní lezeckou cestu - Puškáš na Černý štít. O Daliborovi jsem v souvislosti s tímto článkem dlouze přemýšlel. Řekl bych, že nebýt jeho, a jeho pozitivního nadšení, nebyl by oddíl takový, jaký je dnes. Zkusil jsem vydolovat z paměti seznam lidí, kteří by v našem oddílu bez Dalibora nejspíš nebyli. Tady je: já, Lukáš Klimánek, Lukáš a Hela Mildorfovi, Pavel Muck, Honza Ondruš, Ingrid, Vilda Kubovský, Pavel Šustek, Adam Herman… Dalibor už na oddílové akce většinou nejezdí. Dal přednost kolu a kajaku (mor, neštovice, černý kašel, nejméně však koronavirus na toho, kdo mu dal do ruky pádlo!). Je to pro nás velká škoda, protože jeho veselý optimismus a legrácky byly vždycky zárukou vydařené akce, bez ohledu na počasí a další okolnosti.

Příspěvek končím úderným heslem „Dalas na Hrad“ a Daliborovo oblíbeným: Jódly jooódly jóóóó

Petr Mareš (březen 2020)

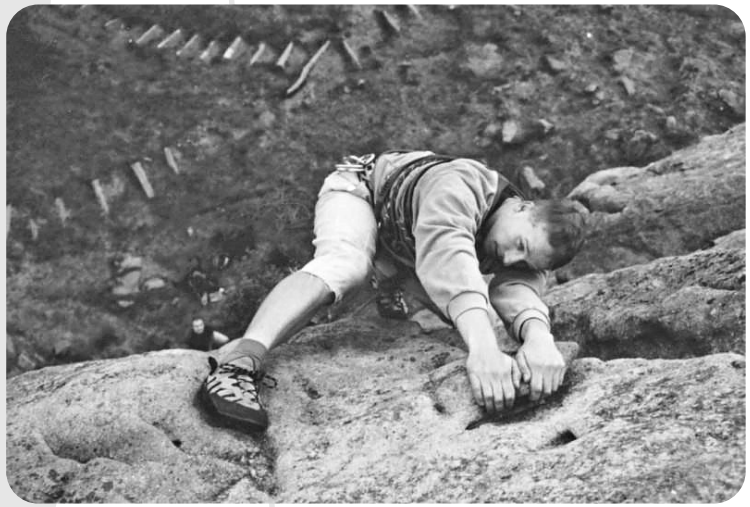

KAMARÁTSTVO JE VIAC NEŽ LEZECKÁ KLASA

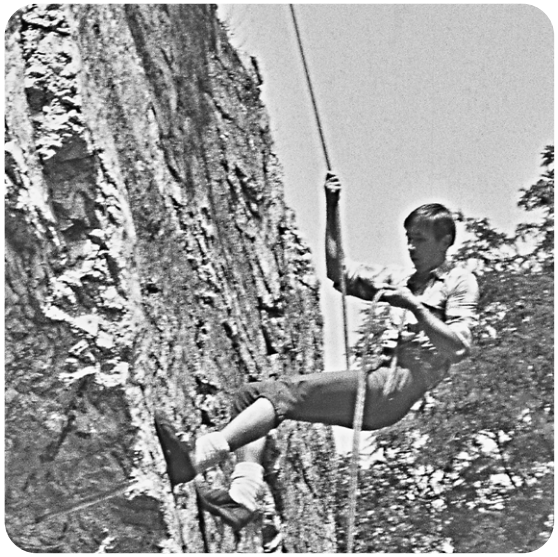

Sú horolezci, ktorý začali liezť vďaka tomu, že sa presťahovali z mesta do hôr. V mojom prípade to bolo trochu kuriózne, pretože som začal liezť až keď som sa presťahoval z hôr do mesta. Dá sa vôbec stať horolezcom v meste, ktoré je protipólom hôr? Ostrava!!! Mesto v ktorom nájdeš miesto skalných veží „těžební věže“. Znie to neuveriteľne, ale v tomto meste to horami žije. Možno práve ten drsný oceľový a šedivý pocit z tohto mesta prebúdza v ľuďoch túžbu po horách a skalách. Bol to Peter Čenžák, ktorý ma pred rokmi pritiahol do oddielu. Po prvý krát sme sa stretli na skalách v Belej, takže takpovediac skoro u mňa doma, doma na Slovensku. V tých rokoch bola Belá ešte tradičná oblasť s morálovými cestami. Poznáte to, prvý borhák poriadne vysoko a druhý ani nevidíte. „...Noo asi je to tam lehké, když tam nic nedali...“ prehlásil ten ostravský týpek a vyvzlínal tam nejakú cestu pri ktorej ho istila sympatická, strapatá a výškou i váhou tak polovičná ženská. Hmm. dobrá dvojka. „...zřejmě slušnej oddíl...“ je hláška z legendárneho českého filmu „Jáchyme hoď ho do stroje“. Títo dvaja neboli z „STS Chvojkovice Brod“, ale ako som sa neskôr dozvedel z ostravského horolezeckého oddielu START. Dnes po rokoch už neviem aká to bola cesta a akú mala klasu, ale v mojich očiach to boli „bouchači“. Slovo dalo slovo a už som bol v oddiele u ostravákov. Postupne po prvých skalkách prišli prvé ľady, piesky, hory a k tomu všetkému parádny horolezecký, oddielový

život, výjazdy na zahraničné skaly v Paklenici, Istrii, Peilsteine, Dolomitoch. Prvé pokusy na Alpských štvortisícovkách, prvý Tian-Shan, prvé Himaláje. Až pri písaní týchto riadkov si začínam uvedomovať za čo všetko vďačím oddielu. „Start“ ma dokázal naštartovať v ceste do vertikálneho sveta v ktorom platia diametrálne odlišné princípy ako v tom horizontálnom, ktorý žijeme vo všedných dňoch. Horolezectvo je niekde medzi športom, životným štýlom a filozofiou. Aj keď mám pocit, že práve tá filozofia sa z neho v poslednej dobe začína vytrácať. Som rád, že ako horolezec nie som produktom umelých stien a komerčných kurzov, ale mohol som začínať s oddielom, v ktorom som okrem horolezeckého športu dostal i kus horolezeckej filozofie. Za to vďačím predovšetkým Petrovi. Slovami básnika: „ukázal mi dni ktoré sa začínajú kávou, pokračujú lezením a končia vínom“. Tieto dni majú takú zvláštnu chuť, chuť života. Dlhé večery po celodennom lezení, historky z lezenia, ktoré s každým dúškom vína vyzerajú kvetnatejšie, debaty o všetkom a zároveň o ničom. Peter je človek, ktorý sa v oddiele vždy maximálne venoval, stále venuje novým členom a odovzdáva im svoje skúsenosti. Myslím, že to čo sme v oddiele dostali, mali by sme i vrátiť. Možno raz, až dozrie čas a do oddielu dorazí lezecká omladina budeme mať príležitosť.

PS: Zlé jazyky z iných oddielov mi kedysi tvrdili že: „... ve Startu se ani pořádně neleze, ani pořádně nechlastá....“ ...to že sa nechlastá, mi vtedy ako zarytému abstinentovi vôbec nevadilo. Neskôr som zistil, že to vlastne ani nie je pravda. ...verte, že sa tu aj lezie!

S pozdravom a prianím krásnych rokov na lane Váš Don Carlo zo Slovenska.

Korhelík Karol (květen 2020)

SLOVENSKÝ RÁJ - MOJE PRVNÍ SETKÁNÍ S MOTYKAMA

Jelikož pracovní proces nedovolil některým z nás zúčastnit se celého soustředění, byla alespoň zformována weekendová přepadová jednotka. Odjíždíme v pátek po šichtě, abychom alespoň malinko, i my "totálně nasazení", okusili letošní rajské ledy. Jedu i já, zimním lezením nepolíbený nováček, který viděl ty krumpáčky pouze v horofilmech, ze kterých šla zima i v létě.

Sobota - strachem že zmrznu (vážně) se budím už ve 3:30. Všichni spí. Civím do stropu tak dlouho, až unavím mozek, ten to vzdá a usne. Za ranního kuropění otevírám oko znova, všichni spí. Kurňa, to jedu takový kus, abych to tu prospal!! No, ale kulové o tom vím a tak se trpělivě převaluju, až se ta sebranka začne pomalu probouzet. Po kašovité snídani balím, furt něco hledám, znovu přebaluju, až mě vysvobodí Pavlos, ke kterému jsem byl draftován, se slovy kdeže jsem, že se jede. Vybrali jsme Piecky, autem do 7min od z našeho parádního ubytování ve vile Mariánka v Hrabušicích. Cestou z parkálu k ledopádu mě Pavlos krátce zasvětí do terminologie (jakože tohle je sníh, co jsou mačky, motyky, …, prostě jak se na lopatě sedí) abychom si v hoře rozuměli. Přicházíme k Velkému vodopádu, který je zamrzlý v maximální možné šířce i délce, prostě paráda. Nejsme sami, už jsou tu nějaký slováci i čehůni ze Startu, ale vlezeme se bez problémů všichni. Byl jsem poctěn, když mi Lucka zapůjčila nové ostré capíny Petzl Quark, tak doufám, že si s tím neuseknu hlavu. Pavlos tahá, já se učím. Musím se pochválit, jde mi to! Jako malý jsem byl nucen pracovat na zahradě a ten pohyb mám v sobě. Alespoň, že ty Quarky nejsou tak těžké jak ty krumpáče, kopačky a jiná zahrádkářská hebla. Prostě je to jak okopávat jahody, akorát se člověk posunuje vertikálně místo horizontálně a navíc se mu odkrvují prsty. Takhle pádlujeme celý den, furt nahoru a dolů, posunout se o kousek vedle a znova. Celkem mě to baví, zkouším vrtat šrouby, …. až na prvního vytáhnu svou první ledovou cestu. Když už si myslím, že jsem to zvládl, jebnu se capínem celkem fest nad oko a vracím se nohama na zem. Naštěstí je ta lopatka na capínu tupá, takže žádná krev jen modřina jak z hospody. To jsou ty zkušenosti, které se musí zažít. Lezení končíme po 15:00. Zatímco jdou ostatní do hospody v Podlesku, ještě dám před setměním krátkou procházku k Misovým vodopádům v Suché Belé. Prostě parádní den a to ještě přijde večer.

Neděle - měním učitele. Po včerejším večeru, kdy Pavlosovi cosi žaludečně nesedlo, není k použití a bude se s Luckou jen guljať v párke. Přidávám se k dvojici Petr + Petra a míříme znovu do Piecek ke skrytému bočnímu ledopádu cca 200m před Velkým vodopádem vlevo. Nástup vede položeným ledovým žlebíkem, pak cca 150m prudkým lesním stoupáním pod krásný cca 30m dlouhý led. Cestou nás ještě předběhne Marťas s Michalem, takže čekáme, až to vyběhnou, protože ty úlomky, které cestou nahoru posílají dolů (normální gravitace) by nás tak akorát pozabíjely. Sedíme na bezpečné plošince a opalujeme ksichty (Peťa Z. tvář). Když to kluci uvolní, jdu první, protože Petr blbě spal a hrozí, že by cestou nahoru usnul. Slunce svítí a pomalu uvolňuje led, takže s Quarkama a dokonce i v turistických mačkách to jde nahoru samo. Akorát skrytý úsek v horní partii je trochu promrzlý a led se štípe, ale dám si pozor, cestou navrtám 5 šroubů, přiberu do jištění ještě jeden stromek a jsem nahoře. Jako novic nemám srovnání, ale za mě je to krásný „kopec“, navíc v luxusních teplotních podmínkách. S tím jak jsme tu sami, je to užší a delší, tak mi to přijde jako opravdové horské lezení, na rozdíl od sobotního cvičení na Velkém vodopádu, kdy jsem si chvilkama připadal jak na cvičné stěně. Po té co mě doleze Petra a pak i trochu dospaný Petr (už jsem se bál, že ho shora nevzbudíme) svazujeme lana a frčíme dolů. Je pěkně, sluníčko hřeje, led se topí a byla by škoda to teď zabalit, když se dá ještě proběhnout varianta zleva i zprava od první cesty. Petr bere šrouby a tahá druhou cestu. S Petrou ho dolézáme. Přestože jsou lana mokrá a cestou dolů už máme ze slanění promáčené kalhoty, dáme to ještě jednou, protože kdy se k tomu zase dostaneme?? Kolem páté už sedíme v Podlesku v Rumance, dáme nějaké jídlo, v šest sedláme koně a spěšíme domů.

JB, nyní už trochu poučená ledolezka (únor 2017)

TERYNA KDYSI V ZIMĚ

Výstup na Terynu se dá uskutečnit za letního slunečného počasí v teniskách a koloně turistů. Ale také za mrazivé březnové noci, kdy ve svitu čelovky leží přes stezku spadlé laviny a závěrečný bloudivý výstup s krysou na zádech po pás ve sněhu není sranda. Malou odměnou je prohlášení chatára, že jdeme pozdě, ale jedno pivo teda ještě natočí. Ještě že máme své zásoby...

Výstup na Baranie rohy dalšího dne je proti tomu úplná pohoda. A když už je tolik sněhu, proč nevyzkoušet vyhledávání lidí v lavinách. Nechat se zasypat i jen malou vrstvou sněhu je docela na hlavu. Tma, váha sněhu a nedostatek vzduchu je zážitek, který nechcete víckrát opakovat i když víte, že je to jen trénink. To se pak teprve začnete více dívat kolem sebe a zvažovat rizika spojená s lavinami. Nemusíte mít ani velkou představivost a víte, že skutečné zasypání bude v porovnání s tím, co jsme trénovali úplně jiná dimenze. To vysvobozující píchnutí tyčkou si pak přejete více, než cokoliv co teď dokážu vymyslet.

To si pak vybavím citát už nevím z jaké knihy: **„Sníh není vlkem v rouše ovčím, je to tygr v rouše jehňátka“.**

Vilda Kubovský (květen 2020)

START SLAVÍ 60 LET ???? START SLAVÍ 60 LET !!!!

Nestačím se divit, protože když to spočítám, tak je HO Start už 36 let součástí toho nejlepšího, co mě v životě potkalo.

Je mi patnáct a stojím před tělocvičnou v Porubě, a čekám na první tréning, protože jako pubertální protest mým rodičům jsem si musela najít jiný horolezecký oddíl… nemůžu chodit do Vítkovického horooddílu jako naši, musím lézt sama za sebe. Každou středu posilování v tělocvičně pod vedením skvělého Béďi Křístka, stokrát vyběhnuté schody, trénování rovnováhy na vrcholu žebřin s Péťou Nováčkem, který vypadal jako Lukáš Vaculík a kterého jsme s ostatními holkami platonicky milovaly (Hani neboj, opravdu jen platonicky).

První Tatry pod vedením Béďi Křístka a Ivo Seltenreicha, první zimní bivak v bundě a spacáku od maminky, první přechod přes Železnou bránu, první ujetí ve žlebu, první ubrždění ve sněhu (díky Béďo, na to nikdy nezapomenu). První slzy strachu a první slzy dojetí z nádherných hor….

A pak desítky nádherných výjezdů do všech tatranských dolin, krásné cesty, zimní i letní tábory, Bielovodská, Brnčátka, Terynka, Rysy, Slezan …. a stala se z toho láska na celý život.

Úplně nejlepší na tom všem ale jsou lidi, které jsem v oddíle a na horách potkala. Tam je totiž úplně jedno jestli jsi uklízečka nebo doktor, v jakém autě jezdíš nebo jakou kariéru děláš. To co nás spojuje jsou totiž hory, skály, příroda, přátele a parádní život s lezením. A i když mě po narození dětí osud na dvacet pět let od Startu odvedl ke Startíku (dětskému horolezeckému oddílu, který jsme založili pro ty naše lezecké dětičky a který je dodnes plný stejně úžasných lidí a zážitků) čas s moji láskou ke Startu, lidem v něm a horám neudělal vůbec nic.... mám ho a kamarády v něm totiž ráda úplně stejně jako před léty.

Andy Radomská (květen 2020)

TRAINING V OSTRAVĚ

Bez trenirovky nět šampión!

A tak svá těla musíme pravidelně trápit i několikrát během týdne. Zdá se to být jako samozřejmost, vždyť je to náš koníček, vždyť nás to baví, vždyť se na to musíme těšit, ale není to vždy tak. Nevím, jak to mají ostatní, ale ta ranní šichta člověka kolikrát vysaje tolik, že nebýt pravidelných tréninků na hale kde se potkám s podobnýma pošukama, tak se na to vykašlu a ležím záda. Jsem přesvědčen, že dokud nebudou lezci ze zákona osvobozeni od práce s nějakým slušným garantovaným příjmem, tak se tento sport nikam moc neposune.

Co se týká ostravských destinací, tak hrubou hovězí sílu přes zimu nabíráme na „Hlubinných" převisech nebo v ostravských boulderovkách, když se oteplí tak na petřkovickém pilíři. Drobné prstové svalíky pak ladíme na nábřeží pod ostravskou radnicí, kde nekonečnými traverzy obrušujeme žulové stěny, čímž zároveň pomáháme běžnému obyvatelstvu, protože při povodních pak velká voda snáze klouže korytem a nepůsobí takové škody.

Když z dnešního pohledu vzpomenu na lezecký pravěk před 30 lety, kdy jsme měli jen to nábřeží a kopačky, tak bych brečel. Nicméně, všechno je o srovnání a tak při pohledu o dalších 30 let zpět, kdy se narodil Start, přestávám brečet a jen mlčky s úžasem obdivuju naše předky, co všechno v horách a skalách dokázali s tím co ne/měli.

LEDY V BIELOVODSKÉ

Ledy v Bielovodské jsou super, velký výběr, krátký nástup, jenže jejich kouzlo ničí davy polských ledolezů. O víkendu se čekají fronty a smrdí to průserem. Proto jsme s Pavlíkem vymysleli plán, vyjet v neděli ráno a zůstat do pondělka, snad se těm ledolezům vyhneme.

V neděli v 13:00 už stojíme pod Mrozkem, azuro, nikde nikdo, neuvěřitelné. Ledů je trochu míň než loni, krásně to odsejpá a za hodinku jsme po dvou délkách nahoře.

Přesouváme se hned vedle na Adin úsměv, opět sami. Led je lehčí než Mrozek , chrochtec. Plán dne splněn na 100%. Cestou nazpět na parkáč nám to ještě nedá a vydáváme se hledat „SKRYTÝ LED“. Několikrát jsme ho v minulosti hledali, hodně o něm slyšeli, ale nikdy nenašli. Bingo, v 16:30 už za pološera stojíme pod nástupem, krásně vytyčený led se dvěma cca. 8 metry kolmými stupni. Zkouším dát pokus, pouští mě to, a za tmy volám, zruš. Pavlík chudák rube nahoru už s čelovkou. Dnes určitě nejtěžší led.

Výkony zapíjíme jako vždy v luxusním úbytku u Karadžiče a kujeme plány na další den. Opojeni úspěchy plánujeme Oči plné ledu, dle průvodce jeden z nejvážnějších ledů v dolině. Nikdy jsme ho nelezli.

Za ranního kuropění nastupujeme po večírku s kovaříky v hlavě pod Kaskády. Ledu oproti loňsku o dost míň, loni lezená linie úplně bez ledu. Plány na Oči se pomalu rozpouštějí.

Po vylezení první délky Kaskád se na ně konečně můžu podívat. Skoro tomu nevěřím, ale vidím krásný nedotčený led. Hulákám na Pavlíka, že to půjde, dobírám ho a nastupuji. Štanduji pod největším kolmáčem, zatím to nějak šlo. Při dolezu na štand se mi nějakým záhadným způsobem povolila mačka, naštěstí zůstala viset na noze. Nastupuji do kolmáče, snažím se lézt rychle, ať mi nenateče a nakonec mě led opět pouští. Trochu se to pokládá, lezu komínovým stylem opřen zády o skálu, následují položené glazurky a finální mixový dolez ke štandu. Ledový sen se splnil. Čas máme parádní, počasí luxusní, tak si cestou nazpět opět dáváme Mrozka. Po těch Očích v tom

Mrozkovi nelezeme, ale běžíme. Takhle podařenou akci, kde vše vyšlo na 100%, jsem dlouho nezažil.

Ledům zdar!

Lukáš Klimánek zvaný Arno (únor 2018)

ÚVAHA O LEZENÍ Z PERA NELEZCE

Horolezce a horolezectví obecně nesmírně obdivuji. Je to pro mě stejně nedosažitelná disciplína jako třeba skok na lyžích. Nejvíce mě fascinuje ta touha zdolat vrchol, dobýt jej. Vždycky si říkám, kde se ta touha v horolezcích bere a z čeho pramení. Je to něco, s čím se člověk narodí? Nebo si tu touhu vypěstuje postupně? Co ji formuje? Rodina a nejbližší okolí? Přátelé, známí a kamarádi? Jak je možné, že u někoho stačí na tuto strunu brnknout a rezonuje, přičemž u jiných je odezva hluchá? Na tyto otázky neumím odpovědět, ale kladu si je pokaždé, když s partou horolezců vyrazíme do skal a zatímco oni se už nemohou dočkat, až si rukama či očima osahají první lezecké cesty, mě to nechává chladnou a vyrážím s knihou a svačinou v batohu na vycházku. Opravdu je to pro mne záhada, takřka mystická.

Domnívám se, že prvotní motivace je základ pro úspěch horolezce. Bez chtění a chvění nelze cokoliv dělat úspěšně a s radostí. Buď motivaci máte, nebo nemáte. Ideálně když přijde sama, nenuceně, přirozeně, ne křečovitě a usilovným snažením. Touha by měla být opravdová a měla by přijít od srdce. Lezete proto, že to máte rádi a že vám to dělá dobře. Věnujete tomu značnou přípravu, trénujete, studujete různé lezecké trasy a možnosti, nakoupíte si nákladné vybavení a věnujete tomu téměř veškerý volný čas a dovolenou. Je to zkrátka s podivem. Ale pokud vás to baví a naplňuje, tak je to v pořádku a zcela na místě.

Pořád vlastně nevím, jak se přihodí, že vás horolezectví chytne za pačesy a už nepustí. Zřejmě to ani nikdy nepochopím, protože mě samotnou to neoslovilo. Možná proto, že mám strach z výšek. Kdykoliv nemám pevnou půdu pod nohama, roztřesou se mi kolena a jsem v háji. Adrenalin spojený s pocitem ohrožení, stresové hormony, které se mi začnou vyplavovat, to mi vážně nedělá dobře. A právě proto horolezce obdivuji. Říkám si, že oni to mají jinak. Buď mají ten práh odolnosti někde jinde, nebo jim ten adrenalin dělá dobře, případně si riziko nepřipouštějí a neprožívají jej tolik jako já. Možná to bude kombinace všech těchto a ještě jiných faktorů, ale faktem zůstává, že ve mně to vyvolává pocit ohrožení a nebezpečí. Přestože se zásadně nedívám pod sebe, abych snad hrůzou neoněměla, zhluboka dýchám a vzpomínám na lekce jógy, kde jsme se učili prodýchávat stresové situace, přestože myslím na to, až to budu mít za sebou a vydechnu si úlevou, nepomáhá to. Zkrátka a dobře se bojím a strach mě ochromuje. Jsem narozená ve znamení kozoroha a ten je zvyklý běhat po horách, ale mít vždy pevnou zemi pod sebou. Mám to stejně. Hory miluju, bez hor a přírody si vůbec nedokážu svůj život představit. Jen probůh, nechtějte po mě, ať někde visím na laně… to je pro mě utrpení.

Pro tu touhu a odolnost vůči strachu či pocitu paralyzujícího nebezpečí mě horolezectví fascinuje. Nesmírně mu fandím, ačkoliv život s horolezcem není vůbec jednoduchý. Poslední dobou to vnímám ještě intenzívněji, protože náš syn se v mnoha směrech potatil, a tak to mám doma dvakrát. O to je to pro mě náročnější. Mám na mysli tu horolezeckou náturu, která se dědí po generacích. Otec mého manžela byl také vášnivým horolezcem. V lezecké sezóně trávil v Tatrách téměř všechny víkendy, skály mu byly druhým domovem. Náš Jindra je už třetí generace, která má lezení v krvi. Je odvážný

a nebojácný, ve výškách se pohybuje stejně přirozeně jako na zemi. Svůj první průšvih ve škole, za který mu bylo uděleno tzv. napomenutí třídního učitele, měl v páté třídě, kdy se v hodině tělocviku v rámci disciplíny „šplh na laně“ pověsil za stropní konstrukci tělocvičny. Paní učitelka měla infarktový stav. Jindrovi jsme vysvětlili, že tyhle eskapády ve škole provádět nemůže a paní učitelku jsme uklidnili s tím, že schopnost pohybovat se ve výškách je jeho druhá přirozenost.

Jaká je ta typická horolezecká nátura? Myslím si, že velice naturální a individualistická. Je to svérázná osobnost, která se nerada podřizuje oficiálním autoritám, která si na vše ráda udělá vlastní názor. Je to člověk kritický a pochybující, který vznáší otázky. Je přímočarý a jedná na rovinu. Nespokojí se s uniformními pravdami, baví jej věci zkoumat a hledat nové cesty a řešení. Je to vlastně takový badatel. Tak jako v horách vyhledává nové lezecké trasy a možnosti, tak i v životě zkoumá nové cesty k poznání nebo ověření existujících pravd. Horolezec není konformní, snaží se vymykat všemu, co je tradiční a in. Nepotřebuje mít značkové hadry, luxusní fáro, děti v prestižní škole a vydělávat balík. Spíše se proti tomu vymezuje, protože úspěch vnímá jinak. Úspěchem pro horolezce není život maloměšťáka, který silně dává najevo svůj status, aby u ostatních vzbudil závist. Pro horolezce je úspěchem zdolat obzvlášť náročnou cestu, dopracovat se k tomu, aby člověk byl schopen lézt osmičky a devítky, zvládnout nestandardní a mimořádné situace, jako třeba když parťák v horách dostane výškovou nemoc a je třeba ho snést dolů, nebo když při zimním lezení ledů spadne lavina, přijde vichřice apod. a vy z toho vyváznete živí a bez úhony … To jsou ty opravdové úspěchy, které deklarují fyzickou a psychickou sílu jedince.

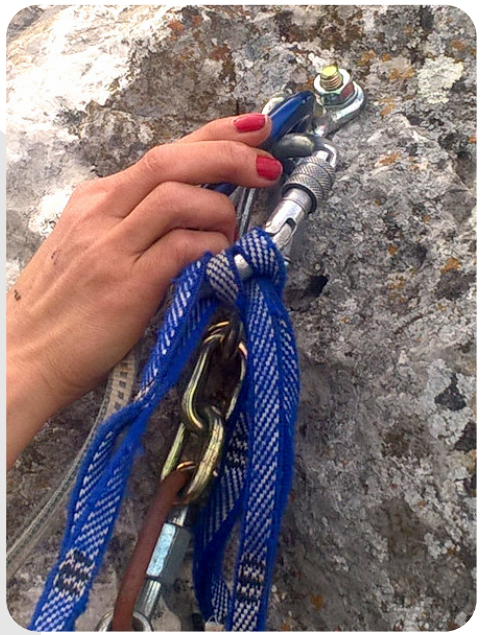

Co mě ale nejvíce baví na životě s horolezcem, to je jak smysl pro dobrodružství, tak značný smysl pro humor a životní nadhled. Jsem připravena na to, že většina dovolených a volných víkendů padne na lezení, takže je nestrávíme s manželem spolu, ale zvlášť, což by některé ženy nesnesly. Mají taxativně dáno, že otec rodiny musí veškerý volný čas trávit s nimi. Musím říct, že z toho jsem už vyrostla. Pro mě je nejdůležitější, aby otec rodiny byl spokojený a rád se ze svých cest vracel za svou rodinou domů. To je pro mě víc. Na druhou stranu vím, že mi to vynahradí jinak. Po těch 23 letech už můžu s jistotou říct, že se s ním v životě nikdy nenudím. Má duši dobrodruha a díky tomu spolu zažíváme spoustu zajímavých chvil a překvapení. Jeho přístup k životu je taky velice netypický a mimo zajeté koleje. Je odvážný a bere věci přirozeně, tak jak jsou a tak, jak přicházejí. Nikdy se nehroutí, nikdy si nestěžuje. Vždy se umí o sebe a o nás postarat. To mi velice imponuje. Jsem přesvědčená, že naši synové si osvojí podobné modely chování a že z nich vyrostou stejně odvážní a vnitřně silní jedinci, které jen tak něco v životě nerozhodí a neohrozí. A to je, tuším, také pro horolezce příznačné. Ta jejich vnitřní síla, klid a vyrovnanost, schopnost být srovnaný sám se sebou. To je přímo záviděníhodné. Vždycky když můj muž vyleze na lajnu a projde se po ní s lehkostí tam a zpět, tiše mu závidím. Vyzve mě: „Pojď, neboj se. Prostě buď tady a teď, měj prázdnou hlavu a dokážeš to“. … ale já to nikdy nedokážu. V tom asi vězí jádro pudla a proto ty horolezce tolik obdivuju a toho svého neskonale miluju :-)

Šárka Hermanová alias Helmutova žena (duben 2020)

PRAVIDELNÉ HONZOVO SKIALPOVÉ VÍKENDY

Stejně jako před rokem se Honza Vahalík opřel do přípravy skialpové akce a uvařil nám v 7mém týdnu procházkový víkend na Velké Fatře. Nevím, jak to ten člověk dělá, když to objednává ½ roku dopředu, ale zase mu vyšlo počasí. Nehledě na únor bylo až tak, že nebýt sjezdů, stačilo by nám po celou dobu krátkorukávové triko, jaké byl pařák. Stejně tak dohlednost, kdy i necvičené oko hmatalo až Lysou horu (83,66km - vzdušně), myslím mluví za vše. Základnou nám byla chata Monika ve Vyšnej Revúci, která poskytla dokonalé zázemí a to včetně koulečníkového stolu a skleniček na víno! V porovnání s minulým rokem, kdy nás bylo 7, sešlo se nás nyní víc jak 2x více a to ještě některé bacil bacil a zůstali doma. Půjde-li to takto dále, brzy dojdou Honzovi běžné ubytovací kapacity a bude muset pronajímat tělocvičny.

Jelikož ne všichni mohli zdrhnout ze šichty už ve čtvrtek, roztříštili jsme se do několika skupin, jejichž průnik nastal v pátek večer. Tak se stalo, že někteří v součtu vyplazili z údolí na hřeben 3x (tzv. Supermani), menší půlka (i když taková půlka fakticky neexistuje) 2x (tzv. Pohodáři), no a nechci bonzovat, ale našli se i tací, kteří si raději strhávali puchýře z prvního výšlapu a prezentovali pak útrpně zdravému jádru rozedrané nohy, jen aby nemuseli znova do lyžáků (tzv. Žabaři).

V sobotu ráno byl dodržen plánovaný odchod v 9:00. Pěškom pod kopec z chalupy cca 10min po cestě na začátek žluté tur. značky (715m/m) vedoucí na vrchol Ploská (1532m/m) a dále na Chatu pod Borišovom (1275m/m). Druhá skupina to vzala nějakou zkratkou, takže dorazili ½ hodiny po nás. Kdo nebyl, tak Borišovská chata je interiérově moc pěkná a kdyby tam v době naší návštěvy i vyvětrali, dal bych jí 5 hvězdiček. Takhle jsme někteří to zasloužené pivo vychutnali venku, což by byl zážitek převeliký, pokud by tam pejskaři sbírali výměšky svých dvounápravových kamarádů. Takhle to byl jen zážitek veliký s jistým rizikem při volném pohybu. Z údolí na chatu to vzalo 7,5 km délkových, 850m výškových a 240m sjezdových. Cesta zpět byla tatáž v obráceném gardu s tím, že nám to fajně natálo, takže jsme si těch 850m výškových (reálně 5,6km dlouhý sjezd) dost užili.

JB (únor 2018)

Jak se organizuje oddílová skialpová akce?

Přemýšlet nad tím, kde se v zimě vydáme a jaké mety na skialpech dosáhneme, začínám v létě. Řídím se heslem „více očí více vidí“, a tak vyrážím obhlížet terén v doprovodu nejméně své manželky Jany. Vybranou trasu procházím a přemýšlím nad vhodnými cestami pro výstup i sjezd, uvažuji o variantách pro výkonné jedince, ale i pro ty méně zdatné. Velká Fatra je sázka na jistotu - disponuje příjemnými terény, dalekými výhledy a dlouhými sjezdy.

Jak se letos ukázalo, reálná znalost terénu se vyplatila, to když jsme se s částí skupiny po vynuceném útěku z větrné Križné, vydali zpět po bočním hřebenu, abychom se vyhnuli druhému brodění a přehazování lyží přes potok, prodírání se polomem a jiným protivnostem. Tuto cestu jsme s Janou a Šárkou prošli na podzim, avšak zavrhnul jsem ji jako nevhodnou, nicméně jako únikovka byla dost dobrá!

Dalším krokem přípravy akce je nelehké zajištění ubytování v dané lokalitě. Myslím, že účastníci mi dají za pravdu, že v penzionu Monika ve Vyšných Revúcach je fajn a nezruinuje jednomu kapsu. Kromě toho, že máme celou chalupu jenom pro sebe, disponuje ubytování dokonalým zázemím na večerní pařby. Nutno dodat, že zamlouvat musím nejpozději v létě.

Takto připraven, rozhodím sítě a už jen plním tabulku jmény až do počtu 22. Letošní ročník byl třetím v pořadí a bylo našlapáno až po střechu. Z toho lze usuzovat, doufám 😊, že taková akce má smysl a všechna ta příprava kolem stojí za námahu.

Nakonec přijde den D. Naštěstí už v tom nejsem sám a rozhodování kam vyrazit za daného počasí a sněhových podmínek je společné. Navrhuju trasy, možnosti a společně ladíme následující den. Jsem spokojený, když akce proběhne úspěšně = nikdo nesjede do jiného údolí + v pořádku dopraví svou tělesnou schránku do penzionu, aby pak při večerním stmelování prožil znovu s ostatními přírodní scenérie a zážitky toho dne. To pak začínám promýšlet další skialpy…

Honza Vahalík, zvaný Vahoš alias Vahošek (duben 2020)

PRAVIDELNÝ JARNÍ ÚTĚK PŘED ZIMOU - Sardinie

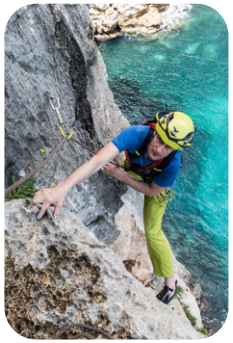

Sardinie v termínu 28.4-8.5.2018 vznikla spontánně, nekontrolovaně a neukázněně velkým třeskem na výroční schůzi v lednu, kdy byly objeveny levné letenky do Alghera. Použitím nejnovějších komunikátorů na LTE sítích nejvíce nadržení jedinci ještě na schůzi koupili letadlo a už nebylo cesty zpět. V mezičase do odletu se pak přidávali i méně flexibilní lezouni, kteří se museli poradit se svými managery, až nás bylo na dvě velká družstva ve dvou překrývajících se termínech na asi patero ubytovacích místech, alespoň že v jednom městě. Prostě čeština zněla v 18. týdnu v Santa Maria di Navarese na každém kroku.

Jelikož je Sardinka vyhlášená pro své climbingové terény a stabilní počasí, nebáli jsme se ničeho nic. Ani rosničková předpověď týden před odletem tvrdohlavě lpící na mizerném počasí nás nemohla rozhodit. Zkrátím to: trefili jsme se do absolutní poruchy, kdy 3 dny intenzivně pršelo, teplota se loudala někde kolem 10-15C a meluzína se prohánělа lanovím jak Niki Lauda monackými ulicemi. Zbývající dny jsme museli citlivě vybírat destinace s nejmenší pravděpodobností deště (teplotu a vítr už jsme neřešili) na což padlo mnoho vína a prodatovaných MB. Paradoxně v OV v té době i komáři chodili pěšky, jak bylo horko.

Protože bylo jak bylo, naši lezeckou dovolenou jsme pružně modifikovali na:

- ultimativní test vybavení = procházka dnem kaňonu Gorropu (4km od parkoviště s převýšením 600m, ve vytrvalém dešti a 10C), kdy ani Gore oblečky neposkytly reklamovanou ochranu a všichni ždímali slipy. Nutno ovšem zmínit, že zážitek to byl převeliký a kaňon samotný, přestože nám bylo dovoleno jej projít jen z části, je naprosto úžasný.
- tréninkový vyprošťovací camp na skalkách v maríně - aneb jak v intenzivním dešti vybrat materiál ze stěny, kterážto klouže jak ten křib zvaný klouzek
- lekci pro větroplachy, kteří naivně postávající pod skalou v žabkách a v krátkém tričku začínali blednout a balili se do všeho, co jen vzdáleně připomínalo oděv, aby unikli povichru
- tatranskou slotu ve stěně = kombinace intenzivního větru, slabého deště okořeněného poměrně hustou mlhou, kdy se optická i akustická komunikace stává problematickou
- intenzivní studium místních i přespolních vinných rév zapracovaných do flašek, sýrů, olivů a všelikých středomořských delikatesů

Taky jsme jednoduše hrošili, četli, kecali, nadávali…

Ale co. Jsme se všichni v pořádku vrátili, nějaké skalpy také urvali, podpořili místní ekonomiku, takže nakonec nebylo tak zle.

JB (květen 2018)

HODNOCENÍ LEONIDIA DO SOUTĚŽE STARTÉR ROKU

Je mi milou povinností vyhodnotit oddílový zájezd.

Rozhodl jsem se pro multikriteriální analýzu. Do této vstupují tato kritéria:

- Počet vylezených cest
- Obtížnost vylezených cest
- Styl, ve kterém byly vylezeny
- Počet dní strávených v Leonidiu
- Běžný standard obtížnosti lezený daným jedincem
- Sympatie, které k dotyčnému chovám

Pro vyhodnocení jsem využil jednoduchou excelovou kontingenční tabulku s využitím maker. Cestám jsem přisoudil podle obtížnosti počet bodů tak, že vyšší stupeň vždy je 1,1357 násobkem hodnoty stupně nižšího s tím, že + a – je považováno za plnohodnotný stupeň a obtížnost 4 představuje 4 body. OS a RP jsem hodnotil jako 1,1587 násobek AF přelezu, ale za každý další pokus o RP jsem koeficient snižoval o 2,47%, ale tak aby byl maximálně stejný jako AF. TP je vždy 0,8765 násobkem OS s tím, že za každé odsednutí je výsledek opět snižován o 2,47%. Získanou hodnotu jsem podělil počtem dní strávených v Leonidiu, zde jsem započítal i restdeje a čas počítal od překročení (přeletění) řeckých státních hranic.

Dále jsem se rozhodl postupovat podobně jako golfisté, kde osoba s vysokým handicapem může porazit podstatně horším výsledkem osobu s nízkým handicapem. To jsem provedl tak, že výslednou hodnotu jsem násobil druhou odmocninou z rozdílu mezi průměrnou obtížností lezenou v Leonidiu a standardní obtížností lezenou běžně tak, jak jsem každému na základě odborného odhadu přiřadil.

Poté jsem přemýšlel o aspektu sympatií. Toto významně ovlivnilo výsledek a rozhodl jsem se pro Vás nechat zastřené rouškou tajemství.

Ani s použitím nejnovější verze Excelu a po několika nocích intenzivní práce jsem nedospěl k uspokojivým výsledkům. Pořád mi to vycházelo, že zvítězila Hanka, já za ní v těsném závěsu a pak dlouho nic (asi ne úplně optimálně nastavený parametr u posledního kritéria). Protože jsem nevyhrál, byl pro mě výsledek nepřijatelný, seru na to a přiděluji všem účastníkům stejně bodů.

Petr Nováček, zvaný Šedivák, Novajda (květen 2016)

MÉ PRVNÍ SETKÁNÍ S HO START

Není to tak dávno, co patřilo mezi jednu z mála mých životních jistot, že po skalách nikdy nepolezu. Nikdy. Ne kvůli strachu z výšek, ne kvůli obavě z fatálních pádů. Ale z principu. Jsem skeptická vůči přehnanému všeobecnému nadšení. Jakmile si někdo nebo něco najde příliš rychle příliš mnoho zastánců, jsem rázem v opozici. Proto jsem například Avatar, filmový hit, co válcoval kina, když jsem začínala střední školu (takže zatím jen deset let zpátky) viděla poprvé před rokem.

Když se objeví trhák natolik všudypřítomný, že mám strach otevřít ledničku, aby na mě odtud náhodou nevypadl, vzdaluji se. Svého času se kolem mě vyrojilo tolik začínajících i pokročilých lezeckých nadšenců, že jsem do ledničky pro jistotu posílala spolubydlící. Kdo by riskoval, že si do česnečky nastrouhá místo sýra průvodce po Prachovských skalách? Všichni tihle skalní tvorové básnili o tom, jak je lezení skvělé a vysilující, úžasné a bolestivé, jedinečné a náročné. A že si ho prostě musím vyzkoušet! Když jsme si na vysoké museli vybrat povinný tělocvik a podstatná část mých kamarádů byla naštvaná, že předmět Climbing je určený jen pro nevidomé studenty, já jsem cítila zadostiučinění. V Žonglování totiž bylo volno.

Abych se dobrala toho, oč tu běží. Začátkem loňského roku mě Nováčkovi přizvali na velikonoční lezecký výlet do chorvatské Paklenice. Když se člověk vetře do rodiny, kde leze lautr každý, nezbyde mu nic moc jiného, než aby přehodnotil některá svá předsevzetí. Navzdory veškerým svým dřívějším přesvědčením jsem si pár dní před odjezdem poprvé sáhla na umělou stěnu. Prý abych si "vyzkoušela ty nové lezečky a naučila se vázat". Na první dobrou klapla polovina plánu. Pověstný dračí uzel, o kterém mi Tomáš tvrdil, že si ho "dvakrát třikrát vyzkouším a uvážu ho levou zadní", jsem ve skutečnosti dost problematicky motala ještě několik dalších měsíců. Tři dny nato jsme se v Brně nalodili do auta k Jirkovi a Ingrid.

První den v Chorvatsku nepřinesl nic zásadního až na to, že jsem poprvé v životě lezla po skále. Pravé, nefalšované, autenticky paklenicky šedé. O zkušené učitele nebyla nouze. Všichni mi ochotně ukazovali jak se jistí, jak slaňuje, jak se (opět) váže dračí uzel. V ten dubnový podvečer jsem si na příjemně vyhřáté skále musela připustit, byť neochotně a s přemáháním, že všem svým kamarádům, kvůli kterým jsem se svého času bála otevřít ledničku, přece jen trochu rozumím. Když jsme po pár pivech před spaním přáli dobrou noc, poznamenal Peťa Nováček, že jsem se prý dneska otrkala a zítra už polezeme něco pořádného.

Na cestu k tomu "něčemu pořádnému" jsem si, coby velmi praktická osoba, vzala žabky. Nepříjemnosti, které mě v takto strategicky zvolené obuvi po cestě v kamenitém terénu potkaly, byly jen drobnou předzvěstí toho, co mělo následovat. To "něco pořádné" byl totiž Water Song, sto šedesát metrů dlouhá cesta klasifikovaná jako 6a+. Z pětihodinového výstupu (který byl pětihodinový zcela a pouze kvůli mně), si dneska docela přesně vybavuju několik obrazů.

Třeba ten, kdy se drápu na štand, Peťa s Tomem už tam jsou, Hanka obětavě vyčkává pode mnou. Jsem ráda, že jsem ráda. Ta plošinka právě v tu chvíli představuje celý můj svět i cíl. Ještě kousíček. V momentě, kdy zrovna postrádám končetinu navíc, ruce i nohy mám zaměstnané a přijde mi zhola nemožné některou z nich uvolnit, abych se hnula dál, pronáší Peťa se stoickým klidem: "Mišo, my jsme lezli poněkud tři metry vpravo." Umíte si představit, co se v takovou chvíli v člověku odehrává? Na štand se nakonec dostanu. Způsob, jakým to provedu, by mi záviděl každý tuleň.

Nebo ten moment, kdy se zhruba ve dvou třetinách cesty definitivně zaseknu pod drobným převisem. Nevypadá sice nikterak strašlivě, ale ke všem chytům, které vidím, mi chybí asi třicet čísel. Po několika marných pokusech mě přestávají poslouchat ruce. "Nevím, nemůžu, lezte dál, nechte mě tady, počkám, až se vrátíte." Moji spolulezci mají naštěstí sílu v rukou stále, takže mě vytáhnou. Další spásný štand je tady.

"Pětkrát jsem se s tebou chtěla rozejít!" říkám Tomovi v žertu. Totiž částečně v žertu. Zbytek Water Songu je vůči mně naštěstí milostivý, ale aby nebylo všechno zas tak jednoduché, ozve se zarůstající nehet na palci pravé nohy. Trápí mě s větší či menší intenzitou od dětství, ovšem v lezečkách se připomene zvlášť důrazně. Během sestupu mi umožní vcítit se do obětí čarodějnických procesů. Palečnice se nedá vydržet. Fakt ne. Několikrát se mi vybaví chvíle, kdy jsem svým kamarádům/nadšeným lezcům vysvětlovala, že "ty o dvě čísla menší botky" nejsou nic pro mě. Po dvou dnech se objeví hnis. Zachrání mě Kača svou prošlou propolisovou tinkturou.

Zbytek lezeckého výletu proběhl, až na dalších pár desítek okamžiků, kdy jsem se s Tomem chtěla rozejít, zcela hladce. Proto věnuji, po vzoru různých hudebních, filmových a sportovních hvězd, poslední řádky postřehů z prvního setkání s HO Start poděkování. První dík věnuji těm, díky kterým jsem se do Paklenice podívala. Takže dík, Nováčci. Druhý Jirkovi. Za veškerá jablka, cibuli, olivový olej a prostor pro tento text. Také děkuji Kači Macháčkové za léčbu bolavého palce a Adamovi Hermanovi za zásobování domácím pivem. A dík vám všem ostatním, co jste tam taky byli. Tímto se omlouvám, že vás nejmenuji osobně, ale snad mi dáte za pravdu, že souhrnný výčet všech zúčastněných by působil těžkopádně. Zhruba jako já pod převisem.

Celý příběh má šťastný konec. Porozuměla jsem svým kamarádům, do ledničky už se nebojím. Lezení je fajn.

Míša Vařeková (duben 2020)

TRADIČNÍ PAVLOSOVO LETNÍ PÍSKY 2010 - 2020

Na letní oddílovou akci, kterou zpravidla začínají i prázdniny, se těší každý pískomil. Je to čas, kdy týden úpíme v pískovcových spárách, které nám rozedírají údy, občas drtí i celá těla. Je to týden, kdy se sebezáchovně bojíme, abychom přežili. Je to týden, kdy spolu vstáváme i usínáme, po večerech povídáme a znovu prožíváme okamžiky let minulých. Je to týden, kdy vzpomínáme na ty, kteří už tu nejsou. Je to týden, kdy hrajeme hry, hoří táboráky, běháme pingpong, jezdíme kolmo a trekujeme pěšmo. Je to týden, kdy pomáháme národnímu hospodářství zvýšenou spotřebou piva a vína abychom přirozeně doplnili vitamíny vypocené při výstupech. Je to týden, kdy ….. a je mi ctí být toho týdne v posledních letech organizátorem.

Letní písky navazují na dlouholetou tradici našeho oddílu, kdy se pravidelně jezdilo do Ostrova na chatu ČHS s příznivou cenou a velkou ubytovací kapacitou. Časy se mění, několikrát jsme změnili lokalitu, což ovšem nebylo na úkor kvality lezení. Od roku 2010 jsme byli v Českém ráji (Sedmihorky, Příhrazy, Sušky..) a v Labských pískovcích (Labáku, Ostrově, Rájci..). Co se účasti týče, v posledních letech patří písky stabilně mezi největší oddílové akce. Protože Český ráj nabízí spoustu možností turistiky a dalších nelezeckých aktivit, doprovází lezce i rodinní nelezci, aby se spojili a prožili normální dovolenou s lidmi, kteří mají lezením podobně postižené partnery.

Písky jsou super, zábava, dobrodružství, strach, radost, pohoda, klídek, vrcholová knížka. No, jak říká jedna nejmenovaná pokladnice: „Kluci, co to lezete? Hm, trojka, načež visí ve stěně jak prádlo…

A o tom to je!

A slovy klasika, kam to bude letos?

Do Sedmihorek, do Sedmihorek!

Hore zdar!

Pavlos (květen 2020)

LETNÍ SEDMIHORKY - 2019

Letošní Sedmihorské písky (29.6 – 7.7.19) dopadly sqěle. Byla to grandiózní akce a to bez přehánění! Počet hlav kulminoval kolem čísla 75, teplotní rozpětí v průběhu týdne kolísalo ve 14:30 od 36 - 21C, přičemž nespadla ani kapka dešťa. Ředitelem akce byl Pavlos a třeba přiznat, že vše tikalo jak švýcaráky. Basecamp byl založen ve Svatoňovicích (ne těch Kružberských, ale Karlovických), kdy usedlost s přilehlou loukou, poskytla všem pavoukům, i jejich uzemněným partnerům a děckám dokonalé zázemí. Chyběl jen profesionální kuchař, nosiči a děckohlídači, ale to se dá do příště odladit. Není důležité kolik se toho vylezlo, vypilo, najezdilo na kolech, našlapalo nebo naběhalo okolo pingpongového stolu, to podstatné je, že jsme byli spolu a týden si náležitě užili.

Protože néni prdel zkoordinovat akci pro takovou smečku, jistě i za ostatní skládám Pavlosovi (a těm kdo mu s tím pomáhali) poklonu a posílám díkec za parádní dovolenou.

JB (červenec 2019)

JAK JSEM SE STAL „STARŤÁKEM“

Do horolezeckého oddílu HO-Start jsem vstoupil počátkem roku 2004 tak trochu náhodou. Bylo to v době, kdy jsem si jako jeden z posledních odkrucoval povinnou vojenskou službu v Opavě. A jak jsem se vlastně k horolezectvím dostal?

Vyrůstal jsem na vesnici mezi Opavou a Ostravou, kde hlavním (a bohužel jediným) organizovaným sportem byl v té době pouze fotbal. Co mne ale bavilo víc, než neustálé okopávání nohou, bylo dobývání vrcholků blízkých moravských „velehor“ Beskyd a Jeseníků. Později se to rozšířilo i na vyšší vrcholky slovenských pohoří neb stále jen v duchu sešlapávání podrážek pohorek. Jako mnoho mých vrstevníku jsem obdivoval ty, kterým z batohu vykukovalo lano anebo se při každém kroku ozýval ten nádherný zvuk cinkajících karabin a jiných „hejblátek“, o jejichž funkci jsem v té době tušil jen pramálo.

Bohužel v mém blízkém okolí se nenacházel nikdo, kdo by k bláznivé aktivitě zvané horolezectví měl nějaký aktivní vztah, tudíž mé lezení po skalách zůstalo dlouhou dobu jen v podobě snů. Ke změně došlo v období nástupu studia na VŠB, kde jsem po pár semestrech našel odvahu a přihlásil se na hodiny horolezectví vedené ostravskou instruktorskou legendou Zdeňkem Brázdilem.

Přes výuku na školní stěně a jednodenní zájezdy na Kružberk jsem se dostal i na týdenní kurzy na Rabštejn, který mne naprosto pohltil svou atmosférou. Kromě parádních skal a myslivny se tam vždy sešla skvělá parta studentů a instruktorů. Cíl mnoha z nás byl podobný a to složit horolezeckou maturitu a „zasloužit“ si průkaz ČHS, který z nás měl udělat plnohodnotné horolezce. Kritéria pro úspěšné složení zkoušky byla docela náročná a ne každý uspěl hned na první pokus. Nicméně tímto bych chtěl poděkovat Zdenálovi, Vencovi a Jindrovi, že do nás ty podstatné základy lezení, jištění a vůbec pohybu v horách vštěpovali po celou dobu. A čeho si z toho univerzitního lezení vážím nejvíce? To je zcela určitě ta parta lidí, která se během těch pár let vytvořila a neuvěřitelně zcelila. Nikdy nezapomenu na společné akce a to nejen ty lezecké!

Součástí té univerzitní party byl také Lukáš a Peťa, kteří již v té době tvořili nerozlučnou dvojku známou jako Čuk a Gek, a kteří začínali s lezením stejně jako já. Po ukončení studií jsem se s Lukášem potkal v opavských kasárnách, za jejichž branou musel navždy odložit svou dlouholetou chloubu – metalový příčesek. Jednoho dne za mnou přišel, že mu Dalibor nabídl, že nějaký ostravský horo oddíl jede do zimních Tater a že přibírají i nové členy, kteří můžou jet taky! No nemusel mne dlouho přemlouvat, sebral jsem žold a jeli jsme se do Poruby zapsat do HO START.

Byl to náš první horolezecký zájezd do zimních Tater, poprvé boj s cepínem a mačkami, první vetší „tlama“ v horách… Těch zimních tatranských soustředění pak následovalo více a nikdy nechyběla skvělá atmosféra i v nepřejícím počasí, a to zejména díky „partičce“, která se pravidelně účastnila.

Od těch dob se střídají časy lezecké hojnosti a abstinence, jak už to v životě téměř každého lezce chodí. I když ale byla období, kdy na víkendové výjezdy nezbývalo mnoho času, na vybrané oddílové akce se čas vždy našel. Strávit příjemný čas se skupinou stejně smýšlejících lidí, pobavit se o vertikálním světě, okusit vzorky domácí úrody. To jsou přesně ty chvíle, kdy si člověk uvědomí tu obrovskou výhodu být součástí nejlepšího horo-oddílu v Ostravě. Oddíl sám o sobě by ale bez skvělých členů a vedení, které tomu soukolí jménem HO-Start dodává energii pro pohyb správným směrem, byl jen prázdnou schránkou.

Díky Vám všem za to jací jste.

Pavel Šustek (duben 2020)

BRNČÁLKA - ŽERUCHY, ČIERNY

Po delší odmlce hlásí se Pavlos.

Ku ránní kávě, polednímu čaji (pivu), jsem přidal galerii z výletu do Tater. Byli jsme na Brnčálce s kámošema ze spřátelených oddílů, počasí parádně vyšlo. Bo jsme si ráno přivstali (ale ne zas až tak moc jak v THAJSKU), tak jsme ve stěnách překvapivě byli sami! V sobotu s Lucií klasika na **Žeruchy - cesta cez knihu - V** (fajné až na vrchol). V neděli na Čierny od plesa, cestu **Lepší pozdě nežli jindy za 7-** (od Zobana). Pěkné lezení v převážně pevné skále, jištěno bh. a štandy s bh. + řetězem s okem. Luxus plotnové lezení a nějaký ten převis je tam taky. Vřesové intermeco, ale jinak super.

Podtrženo sečteno, parádní výlet!!!

Pavel Mück zvaný Pavlos (září 2016)

PRAVIDELNÝ HERMANOVIC TRIATLON - lední medvěd v Africe

Je tomu už více než tři roky, co se seběhla souhra několika událostí, které spolu zdánlivě vůbec nesouvisely. Při jedné příležitosti se Adam zmínil, že jezero Štěrkovna na Hlučínsku by bylo vhodným místem pro konání triatlonu, kdybychom se někdy nějakého účastnili: je tam vodní plocha pro disciplínu plavání, kolem jezera je příjemná stezka pro běh a okolí nabízí zajímavé trasy pro kolo. Na jiném místě v jiný čas (konkrétně to bylo některý čtvrtek v porubské restauraci Oáza poté, co se amatérští plážoví volejbalisti sešli u piva, aby zahnali svou žízeň a probrali podstatné záležitosti o smyslu života a tak vůbec) se seběhl rozhovor Pavla Labounka zvaného „bankéř" s autorkou tohoto příspěvku, kdy Pavel líči l svou touhu uspořádat triatlon. Měl to všechno promyšlené: trasa pro běhání na porubské myslivně, plavání na porubském koupališti, cyklotrasa v okolní krajině. Byl tím nápadem nadšený, ale neměl čas a prostor jej zrealizovat. Já ano. Pavel rozdmýchal jiskru, která ve mně doutnala už delší dobu. Triatlon mě vždycky lákal a nepřestává mě fascinovat. Zatímco lezení mě nechává chladnou, triatlon v sobě spojuje disciplíny, které mě nesmírně naplňují: miluju plavání, ráda běhám a jezdím na kole. Nic z toho nedělám profesionálně nebo nějak zvlášť intenzivně, ale jen tak pro radost, zkrátka rekreačně. Když se Adama zeptáte, proč jsme se do toho pustili, tak vám řekne, že jsem urputná a když si něco umanu, musí to být. No, musím přiznat, že má pravdu. Jsem opravdu dost tvrdohlavá. A tak jsme se do toho pustili. Adam to chtěl dělat spíše punkově, ale já měla jinou představu. Nakonec nechal organizaci na mě a pustil se do vymýšlení a přípravy jednotlivých tras. Do akce jsme zapojili spoustu kamarádů, bez kterých bychom byli nahraní. Jsem vděčná všem, kdo nám pomohli, ať už s přípravou plakátu, se spuštěním aplikace pro online přihlašování, s první pomocí v rámci zdravotní hlídky, s výrobou cen a medailí, s měřením času závodníků apod. Té práce kolem závodu je hodně, ale stojí to za to. Atmosféra během závodu i po něm je opravdu neuvěřitelná. Je to příval pozitivní energie, která vás nabudí a povzbudí pro příště. Máte pak pocit, že to má smysl. Ano, to úsilí spojené s organizací triatlonu vážně stojí za to a já už se začínám těšit na další ročník, který se stal již tradicí. Všichni jste srdečně zváni - první zářijovou sobotu vás budeme na Štěrkovně očekávat.

Mimochodem, pokud byste přemýšleli nad titulkem tohoto článku, nic složitého za tím nehledejte: lední medvěd v Africe zní podobně nepatřičně jako triatlonový závod v horolezeckém oddíle.

Šárka Hermanová
(duben 2020)

ÓDA K 60. VÝROČÍ ZALOŽENÍ ODDÍLU

Je to už šedesát let,
co zatřásl se svět,
a vedle jiných part,
zrodil se oddíl Start.
Kamarádský tým,
s nímž stoupáš jako dým.

I když boty pořád tlačí,
strach, že síly nevystačí,
zas to zkoušíš k vrcholu,
s dobrou partou vždy spolu.
Lezců plná Hlubina,
je Tvá druhá rodina.

Přestože nás virus svírá,
v srdcích nám zůstává víra,
že zas vyjde Oskar
a vyrazíme do skal.
Polezeme statečně
a budem se mít báječně.

Ať se děje co se děje,
nežijeme bez naděje,
jeden fakt nám zůstává,
jsme Start, banda šplhavá.

Tímto chci oddílu přát,
ještě dalších šedesát.

Jirka Šrámek, zvaný Fráňa
(duben 2020)

PRAVIDELNÉ PODZIMNÍ ČENŽÁKOVIC SKALKY - Dreveník

Peklo nebude, ráj se vrací“

Dovolím si vypůjčit název Jakubiskova filmu, ono to všechno do sebe zapadá. Po dramatickém průjezdu Slovenskem, kdy to vypadalo, že ve čtvrtek odpoledne se polovina Česka přelila na slovenské silnice a že asi nikdy nedojedeme, kam potřebujeme, se v dálce najednou ze tmy vyloupl osvětlený Spišský hrad a nad ním zavěšený měsíc, vyleštěný do vysokého lesku … všechny nás to nějak rozjařilo.

Ráno je nádherně, výhled na hrad vpravo, na skály vlevo, mezi tím koníci, oslíci, ovce, děti a protože je pátek, jsme ve skalách, Kamenném ráji, téměř sami. Okukujeme ty travertinové struktury a vylezeme kde co. Obzvlášť pětky jsou zapeklité, asi místní zvyk a označení „standardní“ se rychle vžilo. Pravda, pro někoho byly cesty málo těžké, málo dlouhé, málo nevím co … no ale pití večer snad bylo dost, na to si nestěžoval nikdo.

Sobotní ráno naopak přívětivé nebylo, zataženo, vítr, chladno, ale zase to některé přinutilo k návštěvě hradu, to se každý den nevidí. Jiní se vypravili do Pekla, kde byla zima ještě větší a cesty tak těžké, že jsme se rádi vraceli do Ráje.Neděle opět slunečná, tak rychle ještě do skal přelézt několik cest a pak rychle, rychle domů, zařadit se do nekonečných šňůr automobilů na silnicích.

Malá skupinka to nechtěla jen tak vzdát a zůstala. Počasí jako na houpačce, takže v pondělí opět zamračeno, ale tentokrát bez větru a deště. Tož ještě ta Turniska, nějakých 30 kilometrů od Dreveníku, za Kojšovem – no a tady konečně Jakubisko, slavný rodák z Kojšova, prý není člověka na Slovensku, který by to nevěděl. Nevím, jestli byl slavný režisér okouzlen nedalekými skalami, ale nám se tam líbilo moc. Věže 30, 40 metrů vysoké, složení spíš slepenec, ale více vápenitý. Tak jsme si „chrochtali“ a lezli – hlavně náš nový kolega Lukáš se od skály nemohl odtrhnout a byl by tam nejraději zůstal.

Malých i větších dramat se odehrálo dost - jako že například předseda uvízl na toaletě a hodinu trvalo, než byl vyproštěn, což zastínilo tradiční pijácké banality. Fotek napráskáno taky dost, ale ten výhled do spišské krajiny, ten nám bude chybět!

Milica Čenžáková
(říjen 2018)

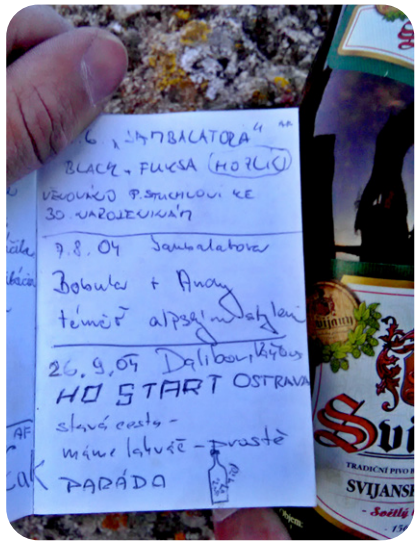

Dle průvodce: Jambalatora 9- , tri dlžky (9-, 7, 8+). Skvost slovenskeho lezenia! Cesta, ktora by mala figurovat na top liste kazdeho lezca. Narocne prstovo-technicke lezenie s exceletnym vrcholom a vyhladmi do okolia.

V minulosti jsem prohlásil, že až vylezu na Mnicha, končím s lezením, tak nereálné a nemožné se mi to tehdy zdálo. V neděli 16.9.2018 se nám s Peťou po 8. hodinovém lezení podařilo propadat k vrcholu, když jsme první délku zkoušeli vyluštit už před týdnem.

Sulovu Zdar!

Lukáš Klimánek (září 2018)

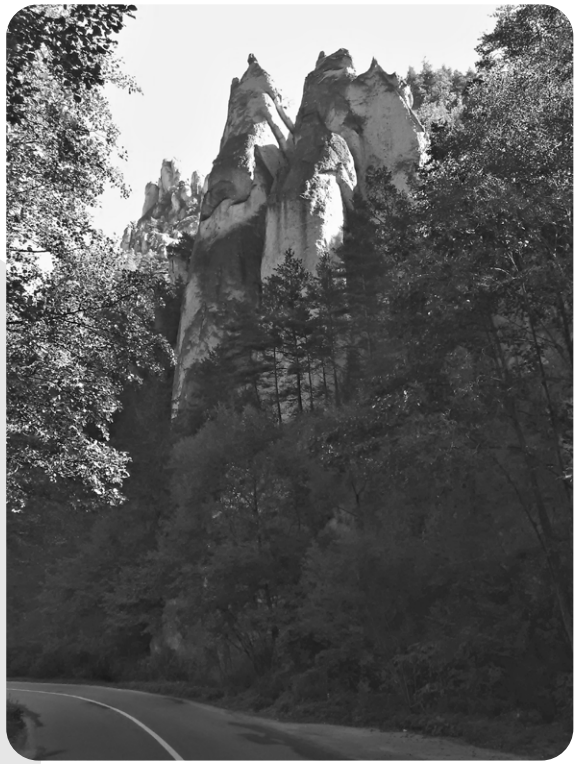

JAK JSEM POTKALA HO START

To bude nějakých patnáct let, počkej, jak dlouho je ségra s Radimem? Cože?! Už 18 let? A kolik, že je mně? No, tak dobře, ale Hostartu je šedesát, to je aspoň věk.

Takže to byl švagr, kdo mě tehdy před lety vzal na CDU. Myslím, že jsem lezla v teniskách a strašně jsem se nadřela a nahoře (tam jsem určitě nevylezla hned poprvé) jsem se hrozně bála pustit, že se zhoupnu. Byl tam taky Toník Veselý a Ivanka tehdy Plačková a tím to nějak začalo. Pro mě. A taky to hned skončilo, něco jsem si natáhla, bohužel jen sval, a pak jsem si asi musela užít pubertu. Kromě nějakého přespávání po Běhu do vrchu a možná nějakých silvestrů, kde mě tehdy zaujalo, že jsou v oddíle Nováci, Nováčci (i Macháčci). Tehdy mě ještě nestihlo zaujmout, že jsou všichni Petrové.

Pak tedy střih a píše se rok 2012, pouštím se do běhání a rozhodnu se běžet do vrchu - Pustevenského. Sázka opět se švárou, že jestli to dám pod hodinu, tak mi koupí Barolo. Dala, koupil. Tak si říkám, že mě ty hory baví a nebaví mě nuda na studiích v Brně. Jako ona to taková nuda nebyla, ale nebyly tam hory. Tak jsem se problemcala rokem 2013 a dostala nápad, že vstoupím do oddílu. To to trvalo.

A pak už to běží…. Mediskialp na Rači s Karolkem, nějaké Tatry - památný výstup na Tupou s Martinem Belasem a tehdy ještě Zezulákama. Puškáš se v hrobě obrací i se všemi svými rebry. Pak potkávám, kde jinde než na stěně svého současného manžela, který je šťastnou shodou okolností taky blázen do hor. Tak žijeme v Brně a hostarťáky potkáváme převážně na víkendových akcích.

Netradiční skalky za humny objevujeme s Peťou Čenžákem. V zimních Tatrách se potkáváme díky stabilní organizaci Arna: nikdy nezapomenu, jak nám Krtek popisoval, že má super mačky „A tady tohle je na patování ve stropě." Doteď přemýšlím, kde se v zimních Tatrách patuje ve stropě a třeba to někdy zjistím. Z dálky. A ne, kocoviny nejsou ve vyšších nadmořských výškách lepší. Pomahá na ně Banán nebo SuperBanán, kam jinam než na Tupou. Potkáváme se na útěcích na exotické ostrovy Středomoří, kde nám dělají společnost hlavně milovaní Zuzka a Michal Kratochvílovi. A neméně milovaní všichni ostatní. To si tak jednou vyjedeš v březnu do Paklenice, a koho nepotkáš první den v kaňonu? Machy. Zjišťuju, že platí hláška „Jak piješ, tak lezeš". Zkouším lézt na píscích a kromě roztomilé Tisé jim asi nepřijdu na chuť, ale hostarťáci je zlézají jeden za druhým. Sezóna se zavírá na Ráblu, kde jak se dozvídám hned první rok od Ingrid: „Je vždycky hnusně". Počasí často, ale nálada nikdy. Pije se (nejen) dobré pivko vyrobené Adamem. Druhý den všichni valí běhat, jako by se večer předtím nechlastalo. Svěží říjnovo-listopadová rána tomu přejí. Jiný doslova sváteční zážitek je probuzení na Štědrý den na Lysé hoře po memoriálu žijící osoby, kterou je shodou okolností předseda oddílu Peťa Mach. Ale kazí to, už se toho i účastní.

A to je pro mě „hostart", který znám. Tak na dalších minimálně šedesát let na zdraví.

Marie Skřivanová (květen 2020)

PRAVIDELNÉ PRODLOUŽENÍ LÉTA - Leonidio

Pro letošní prodloužení léta bylo vylosováno Leonidio. Popisovat oblast nemá smysl. Kdo neviděl, neuvěří, kdo viděl, nezapomene. Výletu se zúčastnili 4 nejlepší plánovači, totiž ti, kterým ještě zbyla dovolená = oba Nováčci, Milka Tzambika a JB. Spaní v soukromí v Poulitře za 10 eurochechtáků/hlava/noc jsme v ½ pobytu museli vyměnit za jiné, když se do přízemí nastěhovala skvadra polských nájezdníků, kteří křepčíce do brzkého rána nedovolili nám zrelaxovat unavené organismy. Pomohli jsme si o dvě ulice vzdáleným Katarina ubytkem, kde kromě božského ticha majitelé poskytují i dokonalou pánev, ½ komárů, zahrádku s živým kořením a společenský stůl pro noční večery rámovaný olivovníkem.

Od našeho posledního pobytu v r.2016 vrtači významně pokročili, bylo proto rozhodnuto zakoupit nový návod ke hře. Nelze jinak, než velebit kvalitu s jakou je tento sestaven a tak se plánování stalo Novajdovi večerním koníčkem. Jelikož stinných sektorů je omezený výběr a lehčích cest je tam nějak méně, neměl to jednoduché! Je to ale starý vlk a svěřený mu úkol ustál bez ztráty reputace. Odnesly to jen lehce holky, které bych vyhlásil za největší práskače akce, protože se dostávaly na/nad své lezecké maximum častěji než by si asi přály, zatímco my s Petrem jsme to lezli s rozumem, prostě tak abychom se neuštvali. Na netu jsem objevil i dva nové sektory, které nejsou v pořízeném průvodci. Kvůliva koupání jsme se třepali 1,5hod/64km na s. Balogeri (vyboltovaný před 5 měsíci) spadající pod oblast Kyparisi. Odměnou nám byla osobní pláž karibského typu v modifikaci limestone bez palem a parádní neskutečně ostrý sektor, o který jsme se dělili jen s jednou anglickou dvojkou.

Až na stěhovací pauzu, spaní a cestování jsme furt někde viseli - poměr cena/výkon/výlet tak byla opravdu vysoká. Za kouknutí stála i zastávka u Korintského průplavu. Jelikož se po mě kromě vaření a lezení nic jiného nechtělo, hodnotím tuto vycházku jako velmi vydařenou.

Cestovní kancelář HP se opět vytáhla, příště jedu znovu.

JB (listopad 2019)

TRADIČNÍ POSLEDNÍ SLANĚNÍ NA RABŠTEJNĚ POD TAKTOVKOU INGRID

Aby bylo jasno. Lezecká sezóna od dob prvovýstupu na Mont Aiguille ve francouzském pohoří Vercors , tj. r.1492 od kterého se datují počátky alpinismu, běží kontinuálně, pořád a furt. Horolezení není vodní slalom, kdy voda zamrzne a pádlo klouže po ledě bez adekvátní reakce lodi. Horolezci zimu velebí. Zamrzající voda přináší sníh, led a to znamená otevření nových linií a možností + pokračování lezeckých výstupů v jiných podmínkách, takže jaké POSLEDNÍ, ptám se? Navíc, jak se může „Poslední slanění“ každý podzim opakovat, když na jaře chybí slanění první, ptám se?! Kdo vymyslel tak zavádějící název, ten by zasloužil jednu přesdržku!

Ať už se to jmenuje jakkoliv, akce pochází z pravěku. Ingrid ji převzala před 15 lety a od té doby se o ni poctivě stará. Za ty roky se ustálilo i exekutivní místo, totiž Rabštejnská horská chalupa s přilehlou loukou a oblíbenými amfibolickými břidlicemi. Správcuje to tam výborný člověk Mára a zázemí, počínaje postelí a konče vynikající kuchyní je pro takovou akci naprosto dokonalé.

Samotné slanění ve smyslu pohybu shora dolů nemá pevnou destinaci, ale citlivě se vybírá na poslední chvíli vzhledem k aktuálním výškovým, tlakovým, teplotním a rosno-bodovým hodnotám hlášeným denně veřejnoprávním rozhlasem. Preferovanými cestami jsou zpravidla Květina, Rigo, cosi pod hradem, … přičemž sjedou všichni, mimo jiné i proto aby se dostali k bečce, která pravidelně čeká pod horou.

Společenská část se různí podle toho, kdo s čím přijede. A tak se promítaly fotky a videa z akcí, hrálo na kytary, tančilo nebo jinak blblo, občas jen konverzovalo nad pivem či jiným mokem. Zúčastňují se hlavně aktivní členové s rodinami, ale vítání jsou i členové bývalí a to právě proto, aby byla dodržena historická kontinuita a zajištěno předávání zkušeností.

Z řádků výše by se mohlo zdát, že je to bafuňářská akce přežvýkaná pro prostý lid, ale opak je pravdou! Tradicí nade vše vyčnívající je totiž hnusné počasí, kdy nejméně mrzne a fouká rabštejňák, v horším případě do toho intenzivně vodorovně prší. Ani největší pamětníci nepamatují, že by tomu bylo jinak a tak je to akce stravitelná jen pro nejodolnější jedince, jejichž prapředci pocházejí z řad Eskymáků nebo jim alespoň posluhovali.

Ingrid Ondrušová + JB (květen 2020)

PRAVIDELNÝ PETROVO / KAROLKOVO LEZECKÝ MARATÓN

Kdo se zúčastnil loňské akce, věděl, co bude obnášet ta letošní. S lehkým mrazením v zádech si někteří říkali, když to šlo loni, mohlo by se to podařit i letos. Našli se ovšem i tací, kteří si libovali, že si pořádně zalezou a stráví na stěně celý den. Organizátoři „pilovali“ a nenápadně zpřísňovali pravidla.

Počasí nám „přálo“, byl krásný podzimní den, takže každý, kdo měl trochu rozumu, vyrazil do přírody, do haly přišlo nesrovnatelně méně lezců než loni a my závodící jsme se nemuseli „prát“ o cesty. Při registraci se doladily dvojice a pak už vzhůru do díla, každý podle své taktiky. Lezení střídaly chvilky oddechu s šálky kávy a jinými povzbuzovadly, později přišly na řadu dávky magnezia proti křečím a všemožné masti na unavené končetiny. Také se objevil povolený dopink v podobě buchet, se kterými přišli Vahoši, předseda s obří lahví piva a Saša s milým úsměvem - všechno se přece počítá…

Čas ubíhal, naše pohyby se stávaly vláčnější a vláčnější až robotičtější. Dvojice postupně dokončovaly maratón cest, tiskové středisko sčítalo a sčítalo, až se podařilo „vyplivnout“ úžasnou tabulku s výsledky. Ceny byly hodnotné a vtipné (hrníčky s logem oddílu a soutěže pro vítěznou dvojici), i šampus byl a spousta dobré nálady. Kdo nevěří, ať tam běží …. nebo spíš ať přijde příští rok.

Milica Čenžáková (listopad 2017)

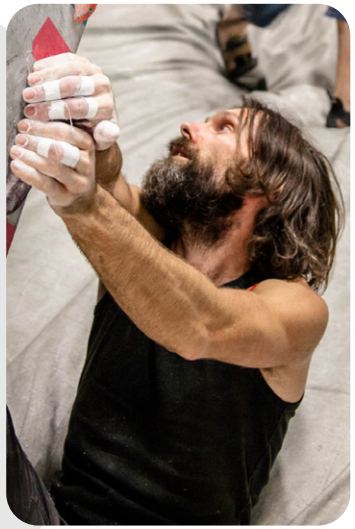

Vtesnať atmosféru a rozmery horského lezenia do sveta umelých chytov bolo myšlienkou v poradí už štvrtého ročníku lezeckého maratónu. Dnešný svet býva často založený na princípoch výkonu, čísel, obtiažností a hodnotení. Lezecký maratón má v sebe krásnu vlastnosť. Aj napriek tomu, že v lezeckom maratóne máme každoročne víťazov, nikdy nemáme porazených. Je tomu tak preto, lebo víťazí každý sám nad sebou.

Dovolím si na záver pridať myšlienku fenomenálneho horolezca zo starých čias ” kedy sa viac liezlo a menej kecalo”. Lezec veľkých stien Radan Kuchař povedal: “Hodnota horolezeckého výkonu, by se měla měřit mírou radosti, kterou nám přinese.” Ďakujeme, že vám maratón prináša radosť a prajeme vám, abyste svojou radosťou merali i hodnotu svojich horolezeckých výstupov.

Zdar a silu.

Karol Korhelík (leden 2020)

Pozn.: jako na každém maratónu je cílem dvojice „uběhnout“ v součtu 42 cest. Nehraje se na rychlost, ale hodnotí se obtížnost a pomocí koeficientů zohledňuje věk + pohlaví účastníků. S jistou mírou spravedlnosti jsou tak soutěžící vzájemně porovnatelní, nicméně jde hlavně o to zvítězit sám nad sebou a těch 21 cest (cca 300m) dolézt.

POSLEDNÍ TÁBOŘENÍ V KAISERBRUNNU ANEB FAJNÉ ZAVRŠENÍ LEZECKÉ SEZÓNY

Arnův motivační telefonát a bylo rozhodnuto. Pokud počasí dovolí, pojedeme se důstojně rozloučit s oblíbeným tábořištěm v Kaiserbrunnu (Hollentall). Předpověď vypadala slibně a i přes snahu Pavlose změnit předpověď na prodloužený víkend, odjíždíme ve čtvrtek navečer směr Rakousy ve složení Lukáš, Péťa, Pavel.

Volantu se ujal beskydský závodník Arno Šou-macher a tak kilometry pěkně odsýpaly až do Mikulova. Rozkaz zněl jasně, zakoupit v Lídlu koleno, jaké svět neviděl a to i přes mírné obtíže v podobě rozkopané hlavní cesty a následné 5-ti km objížďky.

Noční tábořiště nás přivítalo převážně česky mluvící komunitou rozmístěnou v cca deseti stanech.

Ráno počasí jak z katalogu, ale jak se sluší na konec října, trochu kosa. Volba pro dnešní den padla na cestu Zwidawurzn 7+ (200m, 8 délek) ve stěně Vordere Klobenwand. Arno hned na začátku dal znát, kdo tady velí a už na sebe cvakal všechen dostupný matroš. Po krátkém lehčím rozlezu, následovala tvrdá realita v podobě omrzlých prstů a hledání řešení přelezu prvního těžkého místa. Po pár hřejivých, bohužel však nepublikovatelných větách, se mu krev opět dostala do „háků" a dál to byl již koncert v podobě krokové variace Františka Janečka.

Naše úderná skupina čítala dva druholezce, kteří si na záda hodili na pohled malé, ale jak se ukázalo, pro přelézání klíčových pasáží, dosti těžké batůžky. Tak se místy stávalo, že byl boj o první konec lana bez zátěže na hrbu. Pěkně nám to odsýpalo a za pár hodin jsme seděli na vyhřáté polici na vrcholu.

Sestup byl rychlý a proto bylo rozhodnuto si konec dne ještě zkrášlit nádhernou 4-délkovou hranou Woachtalkante za 5. Parádní lezecký počin byl završen „Divotvorným" hrncem plným proteinů.

Plán na další den, stěna Stadelwand a hvězdičková cesta Schwarzer Bruder 8-/8 (340m). Budíček na šestou, za tmy malá snídaně a hybaj na hodinový příkrý nástup. Čím jsme výš, tím více mrholí. Jakmile vylezeme z lesa na suťové pole, je nám jasné, že z lezení nic nebude. Vše už bylo pěkně mokré. Alespoň jsme se snažili najít správný nástup do cesty, neboť terén pod stěnou je orientačně velice náročný. S vidinou ustávání nepříjemného mrholení ustupujeme do základního tábora a čekáme ve spacáku, zda se to zlepší. Nakonec se to už nezlepšilo, tak začal večírek dřív než obvykle, jako vždy pod střechou protější stodoly. Definitivní spánek přichází až po urgencích nevrlé slečny /paní, zda by se to nedalo ztišit alespoň na polovinu….

Nedělní ráno trochu větrno a chladno. Rozhodnuto! Stěna Blechmauer, a sundání pytle z Talwachtera 8 (230m). Navléct na sebe vše co jde, do baťohu trochu peří a tepla v termosce a už se lano rychle odvíjí. První tři délky utekly ani nevím jak. Pak ale přišlo klíčové místo za poctivých 8. Mezitím, co se Arno trápil na prvním, jsme s Peťou klepali kosu, při sílícím větru, na štandu. Po těžším zabojování nakonec přece jen zaznělo očekávané „ZRUŠ". To už ale druholezci byli zmrzlí jak hovno a po dosažení štandu společně rozhodnuto nechat pytel ještě chvilku zavěšený.

Podtrženo, sečteno, fajný víkend….. Pavel Šustek (listopad 2016)

PRAVIDELNÁ MARDŽÁNKOVIC STARŤÁCKÉ PADÁNÍ - DRUŽBA HAUS

Byla to Mardžanka, kdo přišel s nápadem poměřovat se ve schopnostech lezení v tak podivné disciplíně jakou je bouldering. Na čtyřech metrech se člověk neuvěřitelně nadře, přestože mnohdy neudělá více než 10 kroků. Naštěstí se po nás nechce, abychom šplhali někde venku a padali do borůvčí, ale tradicí se stalo měkké padání na porubské překližce. Je třeba přiznat, že bouldering má něco do sebe protože den po té bolí i neexistující svalstvo. Organizačně velmi povedená akce se hned na počátku stala velmi oblíbenou, mimo jiné i proto, že se nezapomíná a hlavně nezanedbává společenská část, totiž synchronizované doplňování tekutin ztracených při extrémních výkonech, mnohdy korunované klavírními vsuvkami jisté paní doktorky a jistého pana inženýra.

TRADIČNÍ ĎASŮV BĚH DO VRCHU - aneb START na startu

TECHNIKÁLIE

- délka trati se v historii pohybovala od 5700 do 6400 m a převýšení je 400 m
- počet účastníků se pohyboval od 200 do 250, v posledních letech se zastavil na 350 běžcích
- pokud je cesta bez sněhu, nejlepší zaběhnuté časy se pohybují i pod 24 minut, ale nahoře organizátoři čekají i na méně zdatné, kteří překročí hodinový limit
- muži běží v pěti věkových kategoriích, ženy ve třech skupinách.
- pro závodníky bývá zajištěn vývoz oblečení na Pustevny, po závodě svoz lanovkou do Ráztoky, v cíli i na startu čaj
- vybíhá se po výstřelu ve 12.00, vyhlášení výsledků závodu probíhá na Pustevnách v prostoru cíle přibližně ve 14:00, závod se koná za každého počasí

HISTORIE

Tradiční běžecký závod „Běh do vrchu Ráztoka - Pustevny“ se koná již od roku 1969. V začátcích to byla soutěž mezi kamarády horolezci z oddílu TJ MEZ Frenštát, které se účastnilo 15-20 lidí. Běželo se od lyžařské chaty TJ MEZ nahoru slalomovým svahem s cílem u sochy Radegasta. Později se běhalo od lyžařské chaty po knížecí cestě na Pustevny a dále kolem rozhledny Cyrilka k Radegastovi.

Když se k závodu přidali i kamarádi z okolních HO, byla trasa změněna a běhalo se od starého hotelu Ráztoka po knížecí cestě na Pustevny k chatě horské služby. Po vybudování nové lanové dráhy bylo využito zázemí nové budovy a start závodu byl přesunut k ní. K další změně trasy došlo po dokončení bufetu u horní stanice lanovky, kam byl posunut cíl závodu.

Původně závod určený pro horolezce se časem stal setkáním, kterého se účastní horolezci, lyžaři, atleti i sportovci, kteří nejsou registrováni v žádném sportovním oddíle, tedy široká sportovní veřejnost. Nepatří mezi registrované závody a koná se zpravidla první sobotu v prosinci (odtud název „Mikulášský běh“).

POSBÍRANÉ STŘÍPKY

Dlouhá léta organizoval běh Sportovní klub SKIALPIN Pustevny, v současnosti ho pořádá tým BeskydSki ve spolupráci s lyžařským střediskem Pustevny, s.r.o.. Vítěz prvního ročníku dostal vybroušený skleněný pohár: z hořčicové sklenky.

Vítězové na bedně dostali kromě diplomu od případných dárců, protože sponzoři ani mecenáši tehdy neexistovali, třeba čepici apod. Žádné startovné, žádná občerstvovací stanice. Na startu kromě startéra nikdo, jen pár kamarádů a členů rodiny, kteří ti vzali do batohu teplé oblečení. V cíli: časoměřiči, možná i nějaká první pomoc, známí poskytli štamprli něčeho silnějšího. Žádná úprava Knížecí cesty. Nebylo čím a „za co". Mimořádně trasu projel traktor, ale to už muselo být sněhu požehnaně.

Důležitou roli hrál Honza Mikeska, který byl na lanovce zaměstnán od roku 1968 a od roku 1974 pak ve funkci vedoucího lanovky. Zajišťoval nezbytné zázemí pro pořadatele. Na startu dostal každý startovní číslo a šatní lístek. Po doběhnutí do cíle si s ním zašel do domluvené restaurace a dostal za něj polévku, párek a čaj i zákusky. Pak většinou probíhaly besedy s výkonnými horolezci nebo skialpinisty, kteří byli v zahraničí a měli diapozitivy. Dina Štěrbová, Ladislav Janiga z Vysokých Tater, Polda Sulovský a další. S největší pravděpodobností i Jarka a Zdeněk Vlčovi.

V blíže neurčeném čase se začala dávat předem přihlášeným závodníkům tradiční trička. Někteří z oddílových členů jich už mají pár desítek… Běžci – veteráni by mohli se slzou v oku vzpomínat na proměny běhu, zvyšování organizátorské úrovně, zajištění převlékacích stanů, tradiční lístky na párek a pivo, které vzal čas i se starým bufetem a jeho božsky nedýchatelnou atmosférou, na ohořelé trosky chaty Libušín v roce 2014. Přidružení závodu pro děti znamenalo výchovu další generace sportovců a příjemné unavení děcek, které následně večer byly méně drzé na oddílového čerta, anděla a Mikuláše při rozdávání dárků.

O tom, že se naši oddíloví lezci umí vyznamenat i v jiné obuvi než v lezačkách, svědčí fakt, že pravidelně patříme mezi nejpočetnější skupiny v závodě (extrémně až 25-30 startérů). Závod jsme si zaběhli dokonce i v roce 2014, kdy ho (z různých transformačních problémů organizátorů) nikdo neuspořádal.

První oddílovou kronikou doložená účast STARTérů byla v roce 1978. V almanachu k 20. výročí oddílu je však zmínka o roce 1973 - „v závodě Běh do vrchu se umístil Ivo Seltenreich na 6. místě." A ten o 47 let později doluje z paměti:

„Jedna „perličková" vzpomínka, týkající se nejvhodnější obuvi. Jeden rok, v první polovině trati, stékající voda z pravého svahu smyla z asfaltové cesty všechen sníh. A zmrzla na souvislou vrstvu čirého tvrdého ledu v celé šířce cesty. To nešlo nijak překonat, ať měl člověk na sobě sebeneklouzavější podrážku. Nezbývalo, než se přesunout vlevo pod cestu do hlubokého sněhu. Běh do vrchu se změnil v boj o každý krok a stopky v cíli pořád neúprosně běžely.

Takže pro příští ročník jsem se rozhodnul, že takovou anabázi už nehodlám absolvovat! Řešením byla výroba „kopačkotreter". Kopačky - nejběžnější a nejlevnější s černou gumovou podrážkou a gumovými špunty. Do špuntů navrtány díry o průměru cca 3 mm o solidní hloubce, a do nich zaraženy ocelové kolíky s ostrou špicí vyčnívající cca 4 mm. Nemám na to registrovaný patent. Takže svůj hybrid - kombinaci dávám vám všem k dispozici."

Petr Ďas Ďásek (květen 2020)

DALŠÍ STARŤÁCI ROSTOU A PILNĚ TRÉNUJÍ

Nejen my STARŤáci jsme součástí lezeckého světa, ale také některé vaše děti, které tento sport zaujal. Je skvělé, že jim předáváte své lezecké zkušenosti a pomáháte jim tento svět otevřít. Vašek, Alenka, Ondra, Jindra a Adam pravidelně navštěvují lezecké centrum Tendon Blok, kde rozvíjí své lezecké schopnosti nejen proto, aby se zdokonalili, ale také proto, aby Vás v lezení brzo dohnali. Některým už se to podařilo, což je naprosto úžasné, protože Vám tím dokazují, že to co děláte vy, baví i je a myslí to s lezením vážně. Jsem velmi ráda, že i já můžu vaše děti v tomhle sportu naučit nové dovednosti. Konec konců neučí se jen ony ale i já. Ti, kteří chodí na tréninky už několik let, absolvují závody jak v boulderingu, v lezení na obtížnost i rychlost. Kromě soutěží jezdíme společně každým rokem na letní soustředění do skal Polské Jury.

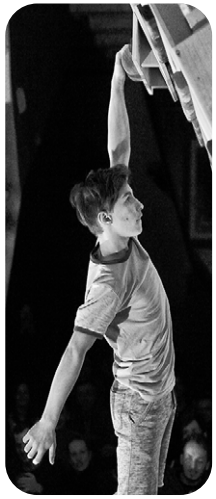

Silák Jindra Herman

Velký úspěch si Jindra připsal letos 3. místem v Českém poháru v boulderingu na brněnském Hangáru. Vloni se umístil na 2. místě v lezení na rychlost v Lipníku nad Bečvou a také stává na bedně v závodech nižší kategorie. Jindra začal trénovat jako 5 ti letý kluk, spolu jsme trénovali v B skupině dva roky. Donedávna byl známý svými lezečkami, které nikdy nesundával. Vydržel v nich celé hodiny, klidně i půl dne. Jindra a jeho lezečky, to byl mezi dětmi pojem. Dnes pilně trénuje se Sašou v A týmu a jde si za svým cílem.

Alenka a Ondra Marešovi

Oba pravidelně navštěvují tréninky Hobby skupinky, společně lezeme cca 2 roky. Alenka se dlouho bála ve vyšších partiích boulderu, ale podařilo se nám to odbourat a dnes se nebojí jít do nejistého kroku s rizikem skoku z větší výšky. Malý Ondra je technický lezec, bouldery a skalní cesty mu jdou skvěle a umí si vždy poradit. Má nevýhodu ve své výšce, ale až vyroste velice rychle přeleze tatínka.

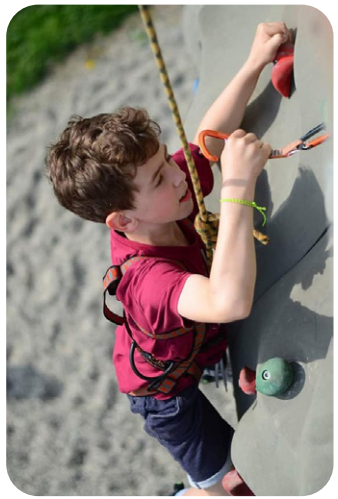

Adam Svoboda

S Adamem jsme začali trénovat na Družbě cca před 4 lety, kdy vznikl kroužek Družba Kids. Postupně všechny děti přelézal a já se mu začala věnovat individuálně. Adama zpočátku bavil pouze bouldering, protože jak se později ukázalo, měl strach z výšek a těmto tréninkům se snažil vyhýbat. Ale časem se nám to podařilo odbourat a dnes tahá na prvním jako divý. Nyní je zařazen do B skupiny, ale sem tam si zatrénuje spolu s Jindrou, kdy vymýšlí různé bouldery, skoky a zajímavé kroky. Adam se taktéž účastní závodů a začal soutěžit v Českém poháru, kde sice ještě nestál na bedně, ale věřím, že toho svou pílí brzy dosáhne.

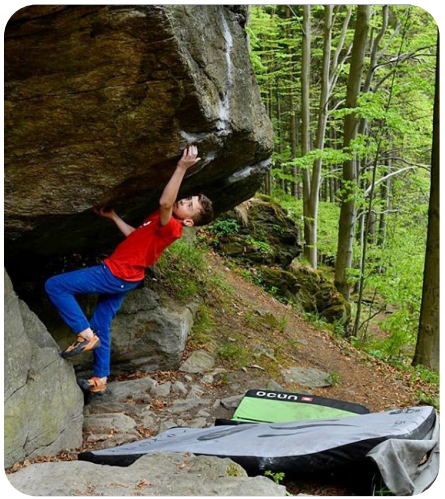

Vašík Ondruš

Trénuje 2 roky, přičemž začínal v Hobby skupince a dnes leze v Béčku s Adamem. Ještě bohužel neměl možnost vyzkoušet si nějaké závody, ale až bude moct, vrhne se do toho určitě po hlavě. Je velmi šikovný a baví ho to. Kromě tréninku leze se svými rodiči jak na „velké“ stěně tak i ve skalách. Na tréninku má svého parťáka Olivera, se kterým rád vymýšlí bouldery a poctivě cvičí. Vašík je stejně jako ostatní velmi nadějný lezec a věřím, když mu vydrží nadšení, tak to dotáhne daleko.

Je opravu úžasné předávat dětem nejen zkušenosti, ale také jim ukázat co baví nás a co naplňuje náš volný čas. Děkuji nejen dětem, díky kterým si prodlužuju mládí a neustále se učím něco nového, ale i rodičům za jejich podporu.

Martina Kobelová zvaná Mardžánka (květen 2020)

CROSSBERG S NOVÝM PROTOTYPEM LEZEČEK FIREWHEELS

PMach - Oslovil nás Honza, že se stal profi lezcem Firewheels, italského výrobce lezeček nové generace - pro ty, kteří nechtějí na skále ztrácet čas. Tak jsme s ním zajeli nové lezky otestovat do švýcarského Crossbergu. První fotografie tajného modelu zde:

JB - Má to někdo štěstí, že si ho vyberou! Trochu mě překvapuje, že Honza testuje rovnou sólolezením, ale asi je to tak převratný vynález, že mu to ani nedošlo. Jsou už nějaké závěry? To, že to skvěle vede ve spárách, si umím představit, ale Crossberg je v horní části dost do kopce, proto mě zajímá jak je to s patováním? Moc se mi líbí, že lze snadno změnit tvrdost a výšku podrážky, jen mám trochu strach, aby se ty plastikové díly brzy nevyšisovaly a někteří troubové to nezaměňovali za brusle!! Přeju mu, aby na ty špagetáře nedojel.

PMück - Ideální model k přejezdu nad kukaččím hnízdem!

JOndruš - Juro závěry testů nemůžu prozradit, dokud nevyjde recenze: "První dojmy aneb to be or not to be" v časopise climber.com. Ale podle mě i přes nesporné výhody koleček tyto lezky zůstanou v lezeckém undergroundu.

SPLNĚNÉ PŘÁNÍ

Přála si po těžkém pracovním týdnu naložit se do koupele s pěnou a bublinkami, masáž nohou a pohled vše chápajícího muže.

Tak jsem se rozhodl, že to své lásce splním.

Naložil jsem ji, jak jen to šlo. Pěna jí šla od úst a bublinky z uší.

Chodidla byla jemně masírována celé 2 km do kopce z Bedřichova na Rabštejn.

A to vše pod mým bedlivých a chápajícím pohledem…

Mach

TRADIČNÍ MACHŮV MEMORIÁL

Roku 2001: Mach dostal nápad, že by se Slunce na Štědrý den mělo vítat z vrcholu nejvyšší hory Moravskoslezských Beskyd. Navnadil parťáky Petra Nováčka a Petra Nováka a nakonec sám nejel. Oba Petrové vystoupali na Vánoce ráno k vrcholu, pozdravili Slunce a tím byla tradice založena. Tradice s prozatímním názvem Vánoční výstup na Lysou horu. O memoriálu v té době nikdo nevěděl.

Rok 2002: Mach opět slibuje, že tentokrát už určitě pojede a že by nebylo špatné nahoře přespat. Oba Petrové, Novák i Nováček, souhlasí. Ale i letos organizátor namísto účasti čistí doma kapry a strojí stromek.

Parťáci zatím klepou kosu ve stanu na Zimném a jistí to obsahem z plaskaček. Oba vzpomínají na Macha. Dochází k historickému okamžiku. Petr Nováček: "*Co s tím Machem uděláme, zase nejel!" Petr Novák: "Kdo ví, jestli někdy pojede. Budeme tomu od teď říkat Machův memoriál.*"

Akce dostala svůj název.

Rok 2003: Takový krásný název té akci chlapi vymysleli.. Mach je nadšen, kapry očistí a stromek nazdobí už týden před Vánocemi a KONEČNĚ JEDE!!! Spolu se třemi Petry jedou také tři Ďásci a Ondra Nováček. Spí se opět na Zimném a ráno se dojde na snídani na Lysou.

Rok 2004: Předcházející ročník byl účastníky akce náležitě pochválen a zveličen. O akci se začínají zajímat další členové oddílu HO START. A další změna. Pro tento rok je rozhodnuto dojít večer až na vrchol a přespat tam. Chata Lysá hora je otevřena a tak se rozproudí bujaré veselí o jakém nemohla být v předchozích ročnících v mrazivých stanech ani řeč. Je nás asi 14. Spíme hned pod okny chaty.

Roky 2005 až 2007: Akce má svůj ustálený termín, místo i scénář. Je stále více oblíbená a účastníků rok od roku přibývá. Už s námi nejezdí jen členové HO START, ale i kamarádi a kamarádi kamarádů. V roce 2007 nás bylo 45.

Počasí je různé. Někdy mrzneme a kopeme díry pro stany v závějích sněhu, jindy stavíme stany na trávě a zmrzlém blátě. 7. ročník v roce 2007 měl neobyčejnou atmosféru, neboť obloha byla bez mráčku, měsíc téměř v úplňku a naprosté bezvětří. Výšlap v tomto počasí byl čarokrásný.

Rok 2008: 8. ročník se nám poněkud rozjel a z komorní akce pro členy oddílu se stala masovka. Podle neověřených údajů se jí zúčastnilo údajně kolem 200 lidí, většinu z nich od nás nikdo neznal. Mnozí se ožrali tak, že vánoční den je probolela hlava a akce pomalu ale jistě získala nevalnou pověst. A to Mach rozhodně

nechtěl. Takže se rozhodl, že takhle to dál nepůjde. Akce je stále oblíbená, hospůdka většině nevadí, ale cílem je sejít se s členy a přáteli oddílu HO START v předvánoční atmosféře, popovídat si, zazpívat si, popít, ale tak, abychom na Boží narození nevypadali jako hovada. A opět v komorní atmosféře. Proto 9. ročník memoriálu proběhl na chatě Kotař v Beskydech, kousek nad Morávkou. Spalo se jako obvykle ve stanech a pod širákem. Záhraby a iglú se tentokrát pro nedostatek sněhu nekonaly. Kdo potřeboval (nachlazení, děti, starci a vataři) přespali na chatě. Bylo nás kolem 20, atmosféra skvělá a akce opět získala ten příjemný komorní nádech, jako když začínala na Lysé.

Rok 2010: Jubilejní 10. ročník proběhl na Kotaři. Účastníci akce dostali trička, která nosí dodnes.

Rok 2015: 15. ročník proběhl na Lysé hoře a účastníci obdrželi od Macha pamětní fotografii s východem slunce nad Malou Fatrou z r. 2014.

Rok 2020: Mach chystá jubilejní 20. ročník memoriálu a doufá, že bude opět na Lysé hoře, kde se v roce 2019 vyměnila osádka chaty Maraton a je k naší předvánoční úchylce vstřícně nakloněna.

Kdo ví, jak dlouho ještě bude tahle tradice pokračovat, ale 20 ročníků je slušný výsledek a Mach doufá, že jeho první „ostrý“ memoriál je ještě daleko.

Petr „Mach” Macháček

Poznámka:

Dlouhé roky se mělo za to, že fotodokumentace z tohoto historického prvního ročníku se nedochovala. O mnoho let později našel jeden z Otců Zakladatelů, Petr Novák, ve svých zaprášených archivech unikátní snímky na starém filmu. Ve spolupráci s Historickým ústavem AV ČR, ústavem pro klasickou archeologii UK a ústavem pro rannou dobu kamennou FFUK Praha, se nám dochované snímky z filmu podařilo zrestaurovat, naskenovat a získat tak historické svědectví nevyčíslitelné hodnoty. Jeden ze snímků je zde publikován.

(Pro mladší generace: Film = celuloidová páska, na jejíž světlo citlivé vrstvě vzniká dopadem světla latentní obraz, posléze stabilizován poměrně složitou fotochemickou cestou.)

PŘÍSPĚVEK KE 100. VÝROČÍ ZALOŽENÍ ODDÍLU START OSTRAVA aneb je to strašně dávno

Byl jsem požádán - jako nejstarší doživší se člen oddílu HO START - o pár vzpomínek na časy minulé. Jsem o tři roky mladší než oddíl, takže snad v roce 2060 ke stému výročí založení organizace ještě něco z paměti vydoluji.

Do lezecké partičky jsem se začlenil v druhé půlce 80. let minulého století. Byla to doba před Sametem, doba, kdy se na oddílové akce jezdilo většinou vlakem, spalo v áčkových stanech (nejlépe v ručně šitém spacáku) a večer se kuchtilo u opravdického ohně. Ráno ses probouzel vlhký od rosy a vyčouzený od kouře, občas s proklatě vyschlým hrdlem. Byla nás vždy hromada, ve skalách se odráželo cinkání matroše, co sis nezatloukl nebo nezaložil, to jsi neměl. Výbava na lezení se sháněla po celé republice, vyráběla podomácku či potají na šichtě. Na nohách podlepené kopačky s uřezanými špunty nebo bačkory na písek. Jo dneska si mladí nasadí na nohy spiderfooty, k pasu cvaknou pneufrendy a mažou po skále jako blesk…

Měli jsme tehdy bělovlasého předsedu, jméno po mě nechtějte, je to strašně dávno. Pro mě byl takovým spojovacím můstkem s „otci zakladateli“ oddílu, které jsem většinou neznal. Psal kroniku z výprav (tehdy v papírovém provedení!), vedl zničující sokolské tréninky na sestavách sportovního nářadí - co která pronajatá tělocvična zrovna nabízela. Na závěr za odměnu krátký fotbálek. Pamatoval železné karabiny, konopná lana, spálená záda či stehna od klasické metody slaňování (taky jsem si to párkrát vyzkoušel).

Pak přišla Sametová revoluce, zbavili jsme komunisty formální moci a pustili je do klíčových manažerských pozic. Oddíl se rozštěpil na dva a mi se podařilo zůstat v té zdravější části, si myslím, i název jsme si podrželi původní. Předsedové se střídali, výraznou stopu zanechali dva. Okolo 40. výročí oddílu to byl takový udělaný horal, dobrý lyžař - přitáhl do oddílu celou novou generaci mladých lezců a zajistil tak kontinuitu fungování na dlouhá léta. Druhý byl celkem slušný lezec, tvrďák, který s titanovým kolenem (to se ještě nepoužívaly climbingslitiny) roky lítal po horách a skalách. Ten provedl oddíl jeho padesátkou a šedesátkou, založil jednodenní zimní memoriál, kdy jsme noc před Štědrým dnem mrzli na různých kopcích Beskyd, nejčastěji na Lysé hoře, zajistil slušnou prezentaci webu a tak. Ale jména po mě nechtějte, je to strašně dávno. Vím jenom, že nás bylo na akcích vždy strašně moc Petrů (že by dle Ježíšova „ty jsi Petr - skála”).

No, v té době už se na skály jezdilo auty, spalo se v kopulových stanech, skupiny se scvrkly na čtyřku nebo i lezeckou dvojku. Kam se dříve jelo lézt na celý den či dva, tam se odskočilo po práci na odpoledne. Lezecké stěny a centra rostly jako houby po dešti - už žádné sokolské sestavy v tělocvičnách. Do Ostravy se doplazila dálnice, auta se zrychlila, vzdálenosti „zkrátily“. Pravda, do Ospu jsme za tři hoďky jako dnes nedojeli. A toho materiálu co se najednou dalo nakoupit! Kdo neměl dvě lana, troje lezačky, čtvery jistítka, tak byl vykopávka. Všichni začali lézt i těžší cesty na prvním konci, často vynýtované po třech metrech. Cpali jsme se i do delších projektů, občas se dalo zabloudit, to dnes stačí nasadit GPSbrýle a člověk nemůže v cestě zakufrovat ani v noci či v mlze.

A začali jsme si více užívat označení „rodinný oddíl“. Nebylo to jen o špičkových výkonech. Organizovali jsme oddílové plesy, běhy, soutěže. Ve Startu bylo hodně manželských lezeckých dvojek, na akce i ostatní členové brali své partnery a děcka, osazenstvo se neměnilo každou pětiletku, byli tam borci, kteří v oddíle dolezli až do důchodu a vesele pokračovali dále. Dneska sedmdesátník ve stěně není žádná rarita, ale tehdy to byli frajeři. Měli jsme taky jednoho lezce seniora, pamatoval si detaily desítek cest, uměl lézt hlavou, ještě pak dlouho se svou ženou (nosila všechno fialové) cvičitelsky vychovávali omladinu i mimo oddíl. Jména po mě nechtějte, je to strašně dávno. Jo těch Petrů, těch tam bylo hodně…

Byla to krásná doba, i mistra světa v lezení jsme v Česku měli, pak vyhrál i olympiádu, dokonce dvakrát. Nějaký Adam - nebo Ondra, těžko si vzpomenout. Moje generace se postupně začala rozplývat nad vnoučaty a nakupovat malé lezačky a sedáčky. Na hory i skály chodilo v následujících letech čím dál více lidí, ať už z důvodu zdravějšího životního stylu nebo protože všechny ty nové hejblata (samojistící drony, bivakovací kapsle a podobné výmysly) pohyb a přežití v terénu usnadňovaly. Občas nebylo venku k hnutí (když zrovna neřádil nějaký celosvětový virus).

Taky jsem si nechal repasovat pár kloubů, občas vylezl něco s vnuky, ale pravnuci už se starým páprdou na skály nechtěli. Časy, výbavy do hor a lidé se měnili, ale náš „rodinný oddíl“ jako jediný v Ostravě to dotáhnul až na stovku. Možná proto, že jsme většinou byli - bez ohledu na věk - stále na (v) STARTU, pořád na začátku něčeho nového: cesty, výpravy, přátelství, společných zážitků. I teď jsme vlastně opět na startu - dalšího století oddílu…

Petr Ďásek, zvaný Ďas (březen 2020)

PŘEDSEDOVÉ ODDÍLU

R.I.P. Vlč Zdeněk

Lenart Svatopluk

Křístek Bedřich st.

R.I.P. Krkoška Karel

Maršálek Jiří

Novák Petr

Raška Roman

spoluvláda

Macháček Petr

PORTRÉTY

Členů, kteří prošli oddílem, bylo za ty roky přemnoho. Xichtobook zahrnuje jen ty, kteří v oddíle nyní aktivně „žijí“ nebo v době zcela nedávné působili a zanechali v něm významnou stopu. Myslel jsem i na ty, kteří se pravidelně účastní oddílových akcí, případně oddíl podporují jinak, třebaže nejsou jeho členy. Je nanejvýš možné, že jsem v tom objemu na někoho takového zapomněl a předem si sypu popel. Mimo předsedů, kteří jdou v pořadí jak oddíl vedli, je řazeno abecedně.

Belas Martin

Běnek Jiří

Běnek Petr

Bolcková Monika

Cimprich Láďa

Cimprichová Martina

Čenžáková Milica

Čenžák Petr

Ďásek Petr

Fárníková Hedvika

Fiala David

Filip Pavel

Fukalová Radka

Střeš Dalibor

Herman Adam

Herman Jindra

Hermanová Šárka

Hollmannová Iva

Hollmannová Katka

R.I.P. Hollmann Petr

Holušová Věrka

Homola Láďa

Hlavicová Saša

Imrich Dan

Janků Kamila

Janků Láďa

Kapustka Petr

Keprt Tomáš

Klimánek Lukáš

Kobelová Martina

Korhelík Karol

Korhelíková Martina

Kretek Pepa

Kratochvíl Michal

Kratochvílová Zuzka

Křikala Radim

Křístek Bedřich ml.

Křížek Martin

Kubovský Vilda

Latečka Roman

Macháček Honza

Macháčková Kača

Mareš Petr

Mazánek Vláďa

Mildorf Lukáš

Mücková Lucka

Mück Pavel

Nimra Luděk

Nováček Petr

Nováček Tomáš

Nováčková Hanka

Nováček Ondra

Ondruš Honza

Ondrušová Ingrid

Ožana Jarda

Poláková Šárka

Radomská Andy

Raška Roman

Seltenreich Ivo

Sirotčák Petr

Skřivan Filip

Skřivanová Maruška

Sotolář Petr

Stecker Marek

Svobodová Milka

Sznapka Petr

Šrámek Jiří

Šústek Pavel

Týn Tomáš

Urbaníková Eva

Vahalík Honza

Vahalíková Jana

Vařeková Míša

Vávra Adam

Vávra Petr

R.I.P. Vlčová Jarmila

Zámostná Petra

Zezula Michal

ZÁVĚREM

Při rozdělování úkolů toho slavného šedesátého výročí spadla na mě příprava Almanachu. Nevěda pořádně co to bude obnášet, přislíbil jsem, že to zkusím dát dohromady. Každý dostal možnost se vyjádřit, nikoho jsem nesvazoval slohovým útvarem, formou ani tématem. Tušil jsem, že dvojkombinace horolezec/spisovatel není v populaci úplně běžná, ale netušil jsem, že to je taková mizérie.

Po tříměsíčním přemlouvání a více než čtyřstovce e-mailů a sms můžu odpovědně prohlásit, že chtít po horolezcích aby naťukali do klávesnice článek, je jako chtít po Zemanovi aby objal Kalouska. Pravda, byly výjimky, ale převážná část se kroutila, vymlouvala, někteří přede mnou prchali, maily jim padaly do nevyžádané pošty, …., ale nakonec jsem některé chytil a přepral. Výsledek je zde. Malou odměnou pro psavce nechť je skutečnost, že jejich myšlenky a xichty budou navždy zvěčněny na papíře, který při správné údržbě vydrží staletí, zatímco xichty nepsavců se rozpadnou a zmizí v prachu dějin.

Jelikož je dnes všechno uloženo v jedničkách a nulách někde na netu, dříve než to pohltí internetová hlubina, vyzobal jsem ještě z oddílových www stránek tradiční, významné a povedené akce, aby naši potomci viděli, jací jsme to byli borci, že jsme se tu neflákali a život si užívali. Bohužel staré www stránky už jsou po smrti, takže to nebude úplné.

Nevím, zda je označení almanach pro tento kompot tím správným termínem. Viděl bych to spíše jako zprávu o stavu oddílu a oslavu lidí, kteří oddíl tvoří/li, žijí pro něj a to za dobu, kterou jsem se dokázal vrátit v čase.

Protože lezouni a horolezcové jsou zpravidla rebelové, bude i „almanach" trochu obrazem jejich já = místy neuspořádaný, místy nenavazující, místy nedokonalý, místy ….. Jak jsem ale někde slyšel, možná četl, tak horolezectví rozvíjí kladné charakterové vlastnosti. Kdo četl pozorně i mezi řádky, jistě našel vstřícnost, přátelství, laskavost, obětavost, … a spoustu dalších pozitiv, která v nás to šplhání zanechalo.

Proto nám všem přeju, aby nám to lezení vydrželo jak nejdéle to půjde a stali jsme se tak lepšími a lepšími, až budeme nejlepšími na celém světě 😊.

Jiří Běnek zvaný JB (květen 2020)

Pozn.:

- *Děkuji všem, kdo přispěli článkem, radou nebo jen fotkami a pomohli k tomu, že v „almanachu" nejsou prázdné listy.*
- *Zvláštní poděkování patří především Petrovi Ďáskovi za korektury, Milici a Petrovi Čenžákům za uvedení a uzavření díla + fotografickou podporu a nemohu nezmínit Ivo Seltenreicha, který nám pootevřel okno do historie oddílu.*
- *Přestože mohou první dva odstavce „Závěru" znít pesimisticky, byla pro mě práce na tomto elaborátu obohacující procházkou oddílem a nelituji času, který to vzalo.*
- *Omlouvám se těm, kteří svůj příspěvek napsali a přesto tady není. Pravděpodobně se mi nepodařilo jej vhodně zakomponovat nebo se vymykal našemu tématu.*
- *Všechny situace a postavy jsou reálné a jejich podobnost s dosud žijícími osobami není čistě náhodná. To však nezakládá právo na jakékoliv reklamace!*

„Nejste na horách, hory jsou ve vás“.

V září roku 2010 to bylo právě 50 let od založení našeho oddílu Start Ostrava.

K výročí jsme připravili výstavu fotografií, koneckonců téměř každý horolezec je zároveň urputný fotograf. Tak se zrodil nápad vybrat 50 fotografií a pokusit se alespoň trochu „zmapovat“ těch 50 let existence oddílu. Začali jsme se provrtávat domácími archivy, třídit, vybírat … Vznikl soubor fotografií, které se „předvedly“ poprvé 18. září 2010 na Kružberku při vzpomínkové akci ke zmíněné „padesátce“.

Ještě připomenu, že následně byly fotografie vystaveny na VŠB (od 19. září), posléze na ÚMO Poruba (vernisáž 8. listopadu). Od 5. srpna 2011 vybraná část delší dobu visela v prostorách boulderovky Blok. Později byla část fotografií zapůjčena na horolezeckou akci v Oščadnici na Slovensku.

Z úspěšné kolekce bylo něco k vidění také na oslavě 60. výročí založení oddílu na Rabštejně.

Ale teď pozor ... veškeré úsilí a svaté nadšení by sotva stačilo, aby obrázky spatřily světlo světa, nebýt pomoci - sponzorství **Petra Sznapky a firmy Gradiva**, neboť těch více jak 50 velkých fotografií Petr věnoval oddílu zdarma.

Jestliže jsme před deseti léty vybírali ze stovek fotografií, tentokrát se jich sešlo na dva tisíce. Jsou to desítky, možná už stovky akcí, které se za uplynulých deset let odehrály. A co teď … opět je tu Petr Sznapka - dlouholetý kamarád, který s námi v oddíle kdysi lezl. Z toho obrovského množství jsme vybrali 60 fotografií, které nám opět Petr vyrobil a nejen to! Svým profesionálním přístupem a dlouholetými zkušenostmi v oboru polygrafie nám pomohl poskládat a vytiskl právě tento almanach. Vězte, že po grafické stránce almanach vypadá, tak jak vypadá, právě a hlavně díky Petrovi.

Děkujeme!

Ať se fotografie a almanach líbí!

Milica Čenžáková

Vydáno při příležitosti 60. výročí založení horolezeckého oddílu START Ostrava (c) 2020